3/12
březen - marec
2012
ročník 82

Rozsévač
Rozsievač

Časopis Bratrské jednoty baptistů
Časopis Bratskej jednoty baptistov

Ja som vzkriesenie a život - kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie.

Ján 11, 25

Sedm otázek vzkříšeného

Téma čísla

Kristus spája generácie

Krst v Košiciach

11. marec t. r. bol v košickom zbore radostným dňom. Boli sme svedkami, ako štyria mladí ľudia – Mimka Čurillová, Mimka Fečkeová, Zuzka Lengyelová a Timotej Fedoriak potvrdili krstom ponorením pred mnohými prítomnými , že patria Pánu Ježišovi. Rozhodli sa s Ním a pre Neho žiť a denne kvôli Nemu umierať svojim žiadostiam, svojej vôli a dať sa Jemu viesť po cestách Božích detí.

Na začiatku sa ku krstencom prihovoril druhý kazateľ nášho zboru brat Dodo Michalec, ktorý pripomenul, že krst nie je podmienkou spasenia, ale vyznaním živej viery v Pána Ježiša, v Jeho smrť za nás a Jeho víťazné zmŕtvychvstanie, v ktorom aj my máme záruku vzkriesenia a radostný večný život s Ním v nebesiach. Pripomenul, že krst je poslušnosť Pánovi, lebo On sám sa nechal pokrstiť Jánom Krstiteľom v Jordáne, aby sa naplnila spravodlivosť.

Krstencov ponoril v mene Otca, Syna a Ducha Svätého náš prvý kazateľ zboru brat Dalibor Smolník, ktorý vo svedectve na základe Božieho Slova z I. Petra, 4, 1 – 6 nám pripomenul skutočnosť, že Boží syn a dcéra má mať myseľ Božiu, máme si ju prisvojiť a potom, aj keď diabol na nás útočí, nestaneme sa jeho korisťou. Vyzval nás k rozhodnutiu, aby sme sa vzopreli hriechu, stotožnili sa s Kristom, s Jeho životom , ale aj utrpením. Nestačí nerobiť zle, ale je potrebné aktívne konať Božiu vôľu. Musíme pamätať, že hodinky nášho života sa nedajú zastaviť, preto máme vykupovať čas a utekať od pohanských praktík. Dosť bolo takého času, keď sme robili to, čo sa nám páčilo. Môj život dostáva pečať svätosti, keď som odovzdal svoj život Kristovi. Máme na výber. Vyberme si život s Kristom.

Všetci krstenci vo svojich svedectvách rozprávali, ako Pán Ježiš pracoval na ich srdciach, hľadal a priťahoval ich k sebe, až ich svojou láskou „premohol“. Zuzka Lengyelová vo svojom svedectve hovorila o veľkej obetavosti a prejavovanej láske jednej sestry – pracovníčky Detskej misie, ktorá vo svojom byte zhromažďovala deti zo sídliska, zoznamovala ich s Božím Slovom a s Pánom Ježišom, a hlavne, venovala sa im na úkor svojho voľného času. Výsledkom jej práce pre Pána je aj Zuzka, ktorá počula evanjelium a zverila svoj život Pánovi Ježišovi. Mnohí sme si uvedomili, že žiadna naša námaha nie je márna v Pánovi a On dokoná svoje dielo na srdciach ľudí, my máme len rozsievať.

Sme vďační za mladých ľudí nášho zboru, ktorí sú zapálení pre prácu Pánovu, a vyprosovali sme požehnanie pre našich štyroch krstencov, aby verne konali prácu, ktorú Pán od nich očakáva, aj keď budú prechádzať rôznymi pokušeniami a zápasmi o čistý a posvätený život v Kristovi.

D.Š.

Obsah

Krst v Košiciach (D. Š.) /2
Velikonoční příprava (M. Kern) /3
Která generace je důležitá (V. Pospíšil) /4
Co s generačními problémy? (E. Titěrová) /5
Starí, mladí ...báseň (J. Kučera)
Sedm otázek vzkříšeného Krista (J. Titěra) /6
Setkání se Vzkříšeným u prázdného hrobu (V. Pospíšil)
Kalich (V. Pospíšil) /7
Aj keby figovník nevypučal (A. Kerekrétyová) /8
Šesť spôsobov, ako lepšie chápať Bibliu (L. Počai)
Návrat - báseň (O. Betko st.) /9
Slabosti naší doby je povrchnost a tak se otevírají brány antikristovi (M. Kern)
Misia medzi seniormi (E. Pribulová) /10
Cirkev Boží slávy! (D. Wilkerson)
Jak žijí děti pronásledovaných křesťanů (E. Titěrová) /11
Vstanem a pôjdem k svojmu otcovi (-vian-) /12
S Boží pomocí (V. Pospíšil) /13
Srdečné blahoželanie sestre Božene Kováčovej - 93 rokov (R. D.)
Baptistická mládežnícka konferencia 2012 (L. Kráľová) /14
Ohlasy z Mládežníckej konferencie v Banskej Bystrici /15
USA: Končí doba mega-sborů? (E. T.) /16
Co je ve stáří důležité? (E. T.)
Krátke správy /17
- Britský parlament bude rokovať o zmene definície manželstva
- Rezoluce Evropského parlamentu napadá pojem rodiny
- Brno čte Bibli
- Inzercia - radio7,
- Pozvání na návštevu Izraele
Nový muzikál - Zaslíbená země (J. Titěra) /18
Zrnko - pre deti /19
Vím, že Vykupitel můj živ jest - báseň (M. Rafajová) /20

Časopis Bratrské jednoty baptistů v ČR a Bratskej jednoty baptistov v SR

Rozsievač Rozsievač

Šéfredaktor: Jan Titěra.
Zástupce šéfredaktora: Stanislav Kráľ.
Technická redaktorka: Marie Horáčková.

Redakčná rada: S. Baláž, M. Kešjarová, M. Horáčková, K. Kvačková, V. Pospíšil, E. Pribulová, E. Titěrová.

Grafická koncepcia časopisu: Anton Vrana.
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, L. Miklošová a M. Matoušková.

Redakcia a administrácia:
Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 2 43 42 11 45.
E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza desaťkrát do roka.
Cena výtlačku 1,35 Euro, predplatné na rok 13,50 Euro + poštovné pre domácich (ČR a SR) jednotlivých odberateľov 6 Euro na rok.
Poštovné pre zahraničie 27 Euro na rok.
Bankové spojenie:
ČR: Česká spořitelna Praha, č. ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840.
SR: SLSP Bratislava, číslo účtu 11489120/0900, var. symbol 888.
Platby zo zahraničia:
Názov účtu: Rozsievač - časopis Brat.jed.baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika
číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900
S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC
REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU
Objednávky:
ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4
SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 3/2012: 17. 3. 2012
Výroba: tlačiareň **Weltprint, s. r. o.,** Bratislava
ISSN 02316919 – MK SR 699/92

Velikonoční příprava

editorial

Větší svátky bývají obvykle spojeny i s jejich přípravou. Provést úklid, zásobit se jídlem, případně upravit i interiér bytu. U Židů se konala největší příprava k Veliké noci. Očišťovalo se i kuchyňské nádobí a důkladně se odstraňoval z domácnosti kvas. Ovšem to nejdůležitější není příprava vnější, ale vnitřní. Co máme dělat pro to, abychom ze svátku měli plný duchovní užitek, abychom oslavili Toho, který je hoden vší slávy?

Je pozoruhodné, že i dílo spásy, které vykonal Pán Ježíš, potřebovalo přípravu. Ne, že by to Pán Ježíš sám nezvládl, ale Bůh rád používá ve svém díle i člověka a v tomto případě použil Jana Křtitele. Ještě před jeho narozením anděl zvěstoval jeho otci Zachariáši, že Jan obrátí syny izraelské k Pánu, obrátí srdce otců k synům, půjde před Mesiášem v duchu a moci Eliášově a připraví Pánu lid pohotový (Luk 1,17).

Slova anděla o poslání Jana Křtitele jsou volnější citací posledních veršů Starého zákona. Janovým posláním bylo přivést lidi k obrácení, probudit v nich duchovní zájem a očekávání Mesiáše. Ale co znamená „obrácení srdce otců k synům a srdce synů k otcům“ (citace dle SZ proroctví)? V první řadě tato slova můžeme aplikovat do mezigeneračních vztahů. Ti nejbližší, kteří žijí v jedné rodině, pod jednou střechou, mohou přesto žít v odlišných světech. Jiné zájmy, jiné hodnoty, jiný životní styl. Dokonce i v duchovním životě jiné důrazy, jiný vztah ke sborovému životu, jiný postoj k formě bohoslužby. Kdo může sladit vzájemné vztahy při tak odlišných postojích? A je to vůbec nutné? Není nejlepším řešením vytvořit si jasné hranice, třeba i rozdělit se ve sboru nebo udělat dvoje bohoslužby podle toho, co komu „sedne“? Ale jestli nám opravdu jde o Boží požehnání, tak se to neobejde bez toho, že srdce otců se obrátí k synům a srdce synů k otcům!

Ale tato slova můžeme aplikovat obšírněji. Dokonce Septuaginta (židovský překlad Starého zákona do řečtiny) místo slov „srdce synů k otcům“ překládá jako „srdce člověka k jeho bližnímu“. Tento důraz na vztah k bližnímu můžeme vidět velmi výrazně ve službě Jana Křtitele. Když dovedl své posluchače k tomu, že se začali ptát, co mají dělat, jeho odpověď byla velmi praktická: sdílejte se s potřebnými, nezneužívejte svého postavení ke svému obohacování, nevydírejte!

Když se člověk začíná před Bohem ptát, co má dělat, co má změnit ve svém životě, to už je na dobré cestě a jde jen o to, aby také poslechl dobrou radu Boží. Takto se také ptali o letnicích posluchači Petra a také byli ochotni poslechnout jeho výzvu. Duchovní život, to není polechtání náboženských citů, ani ne pravověří správných křesťanských dogmat. Jde o praktický život, věrné následování Ježíše a k tomu neoddělitelně náleží i otázka: „co mám dělat?“

Ale nesmíme přehlédnout, že vyvrcholením Janova poslání nebyly etické příkazy. Vyvrcholením bylo, když ukázal na Ježíše slovy: „Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa.“ V té době velekněz o svátcích přinášel v jeruzalémském chrámu oběť beránka za celý národ. Jan Křtitel zde prohlašuje Ježíše za Božího beránka, který bude obětován za hřích celého světa.

Přípravy na svátky jara jsou v plném proudu, regály v obchodech jsou plné čokoládových vajíček, kuřátek a zajíčků. Jak se my, křesťané, připravíme na opravdové Velikonoce? Budeme se ptát, co máme dělat, co máme změnit ve svém životě? Budeme se snažit vydat svědectví o velikonočním Beránkovi? Budeme ve velkopátečním shromáždění sedět s pocitem zbožného farizeje, nebo s upřímným voláním: buď milostiv mě hříšnému?

Pak přijde velikonoční neděle. V ten slavný den Ježíšova vzkříšení šli dva z učedníků smutní do Emaus, i když po jejich boku šel nepoznaný Ježíš. Ale přece jen se již něco začalo v přítomnosti Ježíše měnit. Jejich srdce již začala hořet, i když mysl ještě byla zpožděná a nebyla schopna tak rychle pochopit, co se stalo. Bojím se, že dnes je to spíše naopak. Naše mysl správně chápe učení o Božím Beránkovi, ale srdce jsou zpozdilá plně se z toho radovat. Ať je celá naše bytost prodchnutá velikonočním poselstvím, ať se plně radujeme ze spasení a žijeme život oddaný svému Spasiteli, Ježíši Kristu!

Milan Kern

Která generace je důležitá?

Vlastimil Pospíšil

Sám sebe jsem se ptal, kterou generaci bychom mohli upřednostnit a kterou trochu odsunout, ale nenašel jsem spolehlivou odpověď. Nemohu určit, která generace nám již nemá co říci anebo nám dokonce někdy v něčem překáží. Takového omylu jsem se nechtěl dopustit. O mladých nejednou slyšíme: „Co ti mladí o tom vědí?“ a o staré generaci zas: „Dnes je jiná doba, co ti staří o tom vědí?“ Mohli bychom se o tom s druhou generací dohadovat a přesvědčovat nebo se překřikovat stále dokola: „Vy nemáte pravdu!“. Možná mají všechny generace v lecčems pravdu, když upřednostňují svůj věk, svou generaci. Absolutní pravda ovšem zde na zemi neexistuje. Ta je na jiném břehu, kde již má naše pravda veliké trhliny anebo vůbec neplatí.

Každá generace má význam

Přemýšlel jsem o tom a vložil jsem všechny současné generace na pomyslnou váhu. Ručička na ní se nepohnula napravo ani nalevo. Ani jeden názor, ani jedna generace nepřevážila jinou generaci. Z toho jsem usoudil, že každá lidská generace má neopakovatelný význam. Mohl bych zde filosofovat a s nepřítomnými se dohadovat a přít.

Všechny generace se podílejí na dobrém i zlém

Rozluštění generačního problému jsem hledal v Bibli a zjistil jsem, že tato otázka je velmi stará, vlastně jako lidstvo samo. Nepůjdu až k Adamovi a Evě, i když tam pro ponaučení nejednou chodím.

Zahledíme-li se do starých dokumentů, vidíme důležitost otázky království, existence národa a vidíme také, že nesmírně záleží na mladé generaci a rodině. Ale byl bych nespravedlivý, kdybych svalil vinu na mladou generaci. Mladá i stará generace nesou stejnou vinu, ale mají i stejnou zásluhu. Všechny generace se na dobrém i zlém podílejí stejnou měrou!

Elího rodina

Jen se podívejme na generaci otců, co ta zavinila v době, kdy byl Élí veleknězem ve Stanu úmluvy v Sílo. Élí byl nejvyšším knězem té doby, představitelem Izraele. Tehdy Izrael neměl krále. Zemi spravoval nejvyšší kněz, tedy Élí a také jeho dva synové byli kněžími. Oba padli v boji proti Pelištejcům. Nebudu Élímu vyčítat jeho benevolenci ve výchově synů. I když jim vyčítal hříchy, kterých se dopouštěli ve Stánku úmluvy. Domlouval jim a přece ho neposlouchali. Synové Élího „přispěli“ k tomu, že se prvním králem nad Izraelem stal Beniamovec Saul. Truhla Hospodinovy úmluvy byla mnoho roků v zajetí u Pelištejců.

Davidova rodina

Mohli bychom sledovat každou izraelskou rodinu, včetně Davidovy rodiny. Všechny generace selhaly. Děda – král David vybudoval království izraelské, jeho vnuk – král Jeroboám Davidovu – dědovu říši zničil. Častokrát se viník hledá velmi těžko. Byl vinen jen Jeroboám nebo vinu zasel již jeho otec, nejmoudřejší král Izraele Šalomoun? Když se odvoláváme na Písmo, můžeme přičíst větší podíl viny králi Šalomounovi. Vina Šalomounova se objevila hned po jeho smrti, kdy se stal králem Jeroboám. Ten si ale nechal radit od svých vrstevníků: „Řekni starším Izraele toto: můj otec vás trestal bičíky, ale já vás budu trestat biči uzlovatými.“ Velice záleží na tom, s kým se radíme, komu naslouchámе a koho posloucháme. Ne vždy poradí mladí špatně a ne vždy staří poradí dobře.

Je zde však ještě jeden, s kým se máme radit na prvním místě a ten nám poradí velmi dobře – je to Bůh. Na Jeho radu dbejme! Žádná lidská generace se nemůže vymlouvat na generaci, která z jejich rukou převzala pochodeň, žezlo vlády, práce, povinnosti, aby ji nesla dál, spravovala ji, přizpůsobovala ji.

Úvahy žalmisty

Zaposlouchejme se ještě do úvah žalmisty, odkud on bere moudrost: **„Dáváš mi poznat cestu života.“(Ž 16,11). „Mé kroky se držely ve tvých stezkách, mé nohy neuklouzly.“(Ž 17,5). „Bůh - jeho cesta je bezúhonná…“(Ž 18, 31).**

Jak je na tom člověk, který se bojí Hospodina? „Bude ho vyučovat cestě, kterou si má zvolit“ (Ž 25, 12). Podobných rad bychom se v Písmu nedopočítali. Poslouchejme dobré rady různých generaci, ale prověřujme je slovy, která před několika tisíci léty vyřkli ti, kdo byli moudřejší než my. Dodnes se od nich učíme. Po nás se od nich budou učit další generace. **Vyuč i nás, Hospodine, cestě své! Kdo pohrdá slovem, které má věčnou platnost, které se nemýlí, které vyšlo z Božího pověření, bude tápat a bloudit.**

Služebník Elíezer

Abraham poslal svého služebníka Elíezera do Pádan Syrské ke svému příbuznému, aby odtamtud přivedl pro jeho syna Izáka ženu. Jak se zachoval služebník Abrahamův Elíezer na této cestě? Na koho spoléhal, když bylo na něm, aby se správně rozhodl pro Izákovu ženu Rebeku? Sledoval, zda je na správném místě a zda je ta, s níž hovoří, tou pravou ženou, ke které byl poslán? „Elíezer na ni mlčky pozorně hleděl, aby poznal, zda Hospodin dopřeje jeho cestě úspěch, či nikoli“ (Gn 15, 21). Spoléhat a očekávat na Hospodina, je to nejdůležitější v každé generaci, v každé situaci. Znamená to životní úspěch.

Co s generačními problémy?

Eva Titěrová

V čem tkví jejich příčina, z čeho vyrůstají? Řekneme-li slovo problém, už tím je naznačeno, že je něco v nepořádku, co je potřebí řešit. Před časem jsem se setkala s názorem, který odlišuje generační otázku od generačního problému. Generační otázkou rozumíme určité napětí, které vždy bylo, je a bude. Když se nezvládne generační otázka, stává se problémem. Něco se nepochopilo, narušilo, přesáhlo přirozené hranice ať ze strany mladších či starších. Z generační otázky se stal generační problém.

V čem spočívá generační problém?

V rozdílných pohledech mladé a staré generace na život a přístupu k němu. Vidíme, že v současné společnosti se tato odlišnost ještě zvýrazňuje a zesiluje. V minulých letech jsme byli svědky adorace mládí. Kult mládí se projevuje zájmem o ty, kteří jsou mladí, perspektivní, atraktivní, určuje se jejich věk pro nástup do zaměstnání. Lidé starší, kteří neodpovídají těmto představám, dostávají se na okraj do pozice nepotřebných, zbytečných.

A co sborové obecenství? Vznikají také v něm generační problémy? Kde je jejich příčina? Jací jsou mladí lidé a jací jsou staří? Mládí je vždy revoluční, horuje pro změny; ve svém nadšení mladí lidé příliš neuvažují, zda jsou změny potřebné a prospěšné. Jsou poháněni energií a životním dynamismem dělat stále něco nového a jsou přesvědčení, že teprve jejich úsilím se věci změní k lepšímu. A staří lidé? Obvykle se vyslovují pro zachování toho, co prověřila životní praxe, ulpívají na věcech, které dobře znají a z toho čerpají pocit bezpečí, žijí vzpomínkami na minulost, nejednou bývají pesimističtí.

Z čeho vzniká napětí?

Mladým lidem se zdají staří nevýkonní, zastaralí ve svých názorech, křečovitě se držící starých norem. Starým lidem se jeví mládež jako neukázněná, sobecká, bezohledná, vůči starším lidem necitlivá. Dochází k vzájemné nedůvěře a nevraživosti – k rozvinutí generačního problému.

Jak já jako starý člověk mám hledět na mladé lidi? S touto otázkou jsem byla konfrontována velmi záhy po nástupu do Biblické školy v Olomouci. Protože škola je školou internátní, žili jsme v ní jako jedna velká rodina. Jací jsou dnešní mladí lidé? Chtěla jsem si udělat svůj vlastní názor ničím neovlivněný. V té době jsme měli ve své péči kolem 60 mladých lidí, a to už je dostatečný počet, aby člověk mohl dospět k nějakému závěru. Tito mladí lidé byli z různých prostředí, z rodin věřících i nevěřících, z různých sborů různě formováni, z různých koutů republiky, z různých církví. Přece některé rysy se jevily jako společné všem. Některé mě překvapily negativně, jiné pozitivně. Mým úmyslem není uvádět negativa a pozitiva, ale závěr: Dnešní mladí lidé jsou jiní, jsou jiní svým chováním, myšlením, postoji, jinak se oblékají, repertoár písní je zcela odlišný, mají jiný vztah k majetku, jiné nároky… a tak bychom mohli pokračovat. Společným jmenovatelem všeho by bylo slůvko: jiní. A čím dřív na to člověk přijde, tím lépe pro něj i pro ostatní.

A ještě bych se ráda dotkla jedné věci: I přes rozdílnost církví, bydliště, rodinného zázemí jedna věc byla při všech společná:

Touha po lásce

Uvedu jednu zkušenost: Jednoho rána zaklepala na dveře mé pracovny jedna studentka. Pozvala jsem ji dál. Byla jsem zvyklá na to, že studenti nejednou přišli za mnou, aby se mnou sdíleli své problémy duchovní i studijní; společně jsme hledali řešení a někdy se za řešení společně modlili. Dívka se posadila v mé pracovně a já jsem čekala, co mi chce sdělit. A bylo ticho. Po chvíli jsem se ji zeptala: „Máš nějaké problémy duchovní?“ „Ne, to ne.“ A opět ticho. Tak jsem je přerušila další otázkou: „Máš nějaké studijní problémy?“ „Ne“, zněla odpověď a studentka skutečně patřila k těm, kteří měli nejlepší studijní výsledky. A po této odpovědi zase ticho. A tak jsem se obrátila na ni s otázkou: „Můžeš mně tedy říct, proč jsi za mnou přišla?“ A odpověď? „Já chci být jen chvíli s vámi“ – touha po lásce. Staří i mladí mají Bohem určené úlohy, mají své specifické poslání. Mladá generace potřebuje službu starších. Mladí potřebují duchovní rodiče, duchovní autority, pastýře, kteří jim budou naslouchat, brát je vážně a modlit se za ně. Jen slova nestačí. Nestačí jen mladé lidi napomínat, ale přijmout je. Jeden mladý bratr to vyjádřil v křesťanském časopise takto: „Mládež potřebuje službu lásky a důvěry.“

Komu dává Bůh přednost?

Pán Bůh nedává přednost starým nebo mladým, On nikomu nestraní. Duchovní zákony jsou stejné pro mladé i staré. S přestoupením Božího zákona to bere Pán Bůh vážně u mladých i starých. Mládí není omluvou; mladí lidé se nemohou vymlouvat na to, že se něčeho dopustili v mladické nerozvážnosti, a staří lidé zase nemohou reklamovat omluvu za své chování odvoláním na svůj věk.

Každá životní fáze má svou hodnotu pro druhé. Líbil se mně výrok jednoho bratra: „Mládí působí jako motor, který žene auto vpřed, takže nabírá stále větší rychlost, a starší působí jako brzda, která zabrání havárii tím, že v potřebné chvíli auto zpomalí.“

Jak tedy řešit vztahy starých a mladých ve sboru?

Cesta k řešení generačního napětí je obsažena v kapitole o lásce (1K 13). Jde o vzájemnou službu generací. I přes rozdílnost věku můžeme jít a pracovat společně, vždyť všichni žijeme z Boží milosti, potřebujeme Boží odpuštění, Boží vedení a potřebujeme také jeden druhého.

Veršované odpovede
Starí, mladí...

Vždy tu boli tí, čo skôr sa narodili.
Vždy tu budú tí, čo mladí sú.
Smútku stuha v srdci povieva mi,
keď sa títo spolu neznesú.

Stretol som raz tých, čo za Kristom šli cestou.
Myslel som si: Azda zhodnú sa.
Vietor odvial za priehrštie času, -
- zaslzili nad tým nebesá,

- keď sa brali preč do iných sveta kútov.
Pritom brali chlieb a víno z čiaš.
Chystali sa spievať novú pieseň,
užívali si slasti večných krás.

Nemám na to liek, jak sláviť harmóniu.
Vie to iba Láska odveká,
za všetkých čo smrti oddala sa,
za mladého, starca, človeka.
V nej sa všetci iste dohodneme
na alejách zasľúbenej zeme.

Ján Kučera

Sedm otázek vzkříšeného Krista

Pro čtenáře Bible to nejsou otázky neznámé. V závěru všech evangelií, kde je popisováno vzkříšení a následující události, není těžké je nalézt. Ty otázky stojí za pozornost. Dodnes nám mají co říci.

1. Proč pláčeš?

Tak se ptal zmrtvýchvstalý Ježíš Marie, která plakala proto, že nevěřila, že by mohl vstát z mrtvých. Ale to se právě stalo. Namísto smutku tu byl důvod k veliké radosti! I my nejednou zapomínáme na všechna Boží zaslíbení a nedůvěřujeme moci Boží, která může všechno změnit. Noříme se do svého pochybování, do svého smutku a beznaděje. Právě tehdy k nám však přichází Ježíš a ptá se: „Proč pláčeš, když jsem živý a připravený ti pomoci ze všech trablů a nesnází?“

2. Koho hledáš?

Tak se dál ptá Ježíš Marie, která hledala mrtvého Ježíše v hrobě, zatímco on právě vstal z mrtvých. Bůh, kterého hledáme, není mrtvým Bohem, bezmocným a neschopným pomoci. Naopak, smíme se obracet v plné důvěře k živému, všemohoucímu Bohu, který nás nikdy neopustí a nikdy se nás nezřekne.

3. O čem to spolu cestou rozmlouváte?

Tak se ptal zmrtvýchvstalý Ježíš dvou učedníků jdoucích do Emauz. Ti dva byli notně zmateni celou situací po ukřižování Krista. Nepočítali s jeho zmrtvýchvstáním, byli plni obav z toho, co s nimi bude dál, byli plní bolesti, zklamání a zármutku. Jejich vzájemný rozhovor byl velice depresivní. I my někdy prožíváme podobné chvíle. Hovoříme o mnohých svízelích a těžkostech, které nás v životě potkaly a jejichž smyslu dobře nerozumíme. Jsme naplněni smutkem. Ale tak jako dvěma učedníkům tehdy na cestě do Emaus, tak Ježíš i nám zjevuje pravdu. Otevírá nám oči, uši a především srdce, abychom porozuměli a mohli být znovu naplněni velikou radostí! Z toho, že se mu nic, ani v našem životě nevymklo z rukou!

4. Proč jste tak nechápaví a proč váháte uvěřit tomu, co předpovídali už dávní proroci?

Ti dva jdoucí do Emauz byli malomyslní, zatím nepřipravení věřit tomu, aby vůbec věřili dávným proroctvím. Často i my bývame malomyslní, zmatení, protože nehledáme východiska, tu správnou orientaci v Bibli, ve Slovu Božím dosti pilně a poctivě. Jinak bychom tam nacházeli odpovědi, vysvětlení, varování, upozornění i předpovědi zcela zřejmé a jasné. Namísto toho trpíme dál ve svých obavách a strachu, protože nečteme s pochopením a plnou důvěrou to, co nám Bůh ve svém slovu sděluje.

5. Přátelé, nemáte něco k jídlu?

Tak se ptal zmrtvýchvstalý Ježíš svých učedníků, kteří se ve svém hlubokém zklamání z událostí minulých dní zase vracejí k rybolovu na břehu jezera Tiberiadského. Vůbec se jim přitom nedařilo. Ježíš je nachází v tomto rozpoložení a neodsuzuje je nějakým projevem hněvu za to, že se vrátili k tomu, z čeho je kdysi povolal. Povzbuzuje je tím, že pro ně učiní zázrak. Poté, co sami nic neulovili, na rozkaz Ježíšův ulovili tolik, že nebyli schopni ani utáhnout síť plnou ryb. Tak jim Ježíš pomohl. Dodnes je zmrtvýchvstalý Ježíš připraven pomoci všem těm, kteří se od něj vzdalují, pomoci jim ve všech jejich nesnázích.

6. Miluješ mne?

Tak se ptal zmrtvýchvstalý Ježíš Šimona Petra. Ptal se Petra třikrát za sebou, protože Petr předtím třikrát za sebou zapřel Ježíše. Když pak Petr odpověděl, že miluje Ježíše, obdržel od Ježíše povolání k velikému a zodpovědnému úkolu. „Buď pastýřem mých ovcí!“ Ježíš se vždy nejdříve ptá na naši lásku k němu, a na základě naší odpovědi nám pak svěřuje jedinečné úkoly a službu.

7. Kdybych ho tu na zemi ponechal až do svého příchodu, proč se o to staráš?

Tak odpovídá a současně se ptá zmrtvýchvstalý Ježíš Petra na jeho otázku týkající se budoucnosti učedníka Jana: „Pane, co bude s ním?“ Ježíš mu jasně naznačuje, že to není jeho problém – znát Ježíšovy plány s Janem. Ježíš zjevuje každému z nás náš úkol, naše poslání, naši budoucnost. Chce, abychom se tolik nezajímali o to, jaké má plány s druhými, ale o to, jaký plán má s námi osobně. Chce, abychom jej následovali zcela osobně, bez „ohlížení se na druhé“. Nechce, abychom ztráceli čas a energii tím, že se budeme snažit pochopit, jaké má Ježíš plány se svými dalšími učedníky. Chce, abychom se soustředili na naplnění plánů, které má s námi.

Těchto sedm otázek zmrtvýchvstalého platí i nám dnes. Věřím, že nás nejen potěší a povzbudí, ale také správně nasměrují pro další dny NÁSLEDOVÁNÍ Ježíše Krista.

Dle námětu ze zahraničních pramenů zpracoval: **J. Titěra**

Setkání se Vzkříšeným u prázdného hrobu

Vlastimil Pospíšil

Velikonoce nejsou minulostí, na kterou bychom jen vzpomínali. Jde o stále přítomné a živé události, v nichž vystupuje Ježíš. Ten na Golgotě ukřižovaný, třetího dne vzkříšený je stále přítomen, jak při loučení slíbil svým učedníkům: **„Aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa“ (Matouš 28, 20).**

Pán Ježíš byl dán lidem pro záchranu. Křesťané by měli svědčit: „On žije! Je zde přítomen v Duchu svatém a můžeme Ho prosit kdykoliv za cokoliv.“

Ďábel Ho pokoušel.

Pamatujme, že i ten starý had – ďábel má o člověka zájem a využije každé příležitosti, aby při člověku zmařil Boží dílo. O zmaření Božího spásného díla se pokoušel i při Pánu Ježíši. Ten had je lhář od samého počátku. V Ráji člověku nalhal, že Bůh neučiní to, co řekl. Že člověk nezemře, pokud bude jíst ze zakázaného stromu. Satan se převtělil v hada, ale může se převtělit i v anděla, podle své potřeby, jen aby se přiblížil k člověku a svedl ho na svou stranu. V Ráji nakonec Adam a Eva nezemřeli. Ale Boží slovo, které Bůh vyřkl, se v Ráji naplnilo. Naplnilo se ve Velký pátek, tam smrt řádila. Místo prvního Adama umírá druhý Adam - Kristus. On nese nejen lidské selhání. Nese na sobě lidský hřích, lidskou smrt, kterou nad Adamem vyřkl Stvořitel. Toto dějství vyvrcholilo třetího dne po ukřižování. U prázdného hrobu se člověk poprvé v nové podobě setkává s tím Ukřižovaným a z Mrtvých vstalým Pánem a Bohem. Ten den očekávali andělé, ale i ten starý had, který slyšel svůj ortel již v Ráji. Satan se toho dne bál a dělal všechno proto, aby Boží záměry překazil. Kolikrát jen pokoušel Pána Ježíše!

Setkání s Kristem není jednorázová věc.

Kristus k nám přichází denně znovu a znovu. Nejedná se o nějakou lidskou šablonu a představu. On stojí u našich dveří, u dveří našeho srdce a tluče. Tluče celý den i noc, nepočítá měsíce ani roky a nikdy Ho to neomrzí. Jde za námi, hledá nás a své hledání připodobnil k pastýři, kterému se ze stáda ztratila jedna ovečka. Když pastýř zjistil, že mu jedna ovečka chybí, nechal těch devadesát devět a jde za tou jedinou. Když ji najde, vezme ji do náruče a přinese do svého stáda. Tak Mu záleží na jedné ovečce! Dokladem toho je Golgota!

V 15. kapitole Lukášova evangelia jsou zaznamenána ještě další dvě po-

dobenství. Jedno hovoří **o vdově, která ztratila jednu minci.** Mince pro ni měla mimořádnou cenu, byla součástí jejího majetku. Důkladně ji hledala, dívala se do všech koutů, klekla na kolena a dívala se, zda se nezatoulala pod postel, či pod koberec. Vzala koště a zametala tak dlouho, až minci našla. To bylo radosti! Tu zavolala své sousedky, aby se spolu s ní radovaly: **„Našla jsem ztracenou minci!“**

Druhé podobenství je o marnotratném synu.

Otec měl dva syny. Mladší syn se ztratil, byl nezvěstný, neposílal o sobě žádné zprávy, chtěl být samostatný. Stačil si na všechno sám, ale jen pokud měl peníze, které mu otec dal jako jeho podíl, o který otce žádal. Nevíme, za jak dlouho všechny peníze utratil, ale ta doba se dostavila. Otcovu lásku pochopil, až se dostal na úroveň vepřů. Teprve, až o něj nikdo neprojevil ani ten nejmenší zájem, poznal, že je ztracen. Tu se rozpomenul, jak se nájemníci u jeho otce mají dobře. A on, syn toho dobrého otce, umírá hladem, prožívá tu nejtěžší potupu v životě, o jaké se mu nikdy nesnilo. On, který si o sobě tolik myslel, co všechno znamená a co v životě dokáže bez otce. S vepři se rval o kus žrádla, viděl, jak je jim podobný. Přišel o všechno - o peníze, o čest, o lidskost. Jen jedno mu zbylo. Tato situace jej přivedla k přemýšlení o svém postavení. Řekl si, že se vrátí domů. Ale ptá se sám sebe – přijme mne otec až uvidí, jak vypadám? I vydal se domů. Jaké myšlenky se mu po cestě honily hlavou? Otec ho zatím denně vyhlížel a ještě nikdy neměl takovou radost, jako když padl svému synovi kolem krku. A začalo veselí. Otec přikázal: Přineste mému synovi nový šat, nové boty, prsten na ruku, zabijte nejtučnější tele, hodujme a buďme veselí. Tento můj syn byl mrtev a zase ožil. Ztratil se a je nalezen!

Pán Ježíš líčí událost, která ukazuje, jak vypadá setkání člověka s Bohem.

Setkání s Bohem je něco, co se nedá lidskými slovy postihnout. A přece je to možné. Pán Bůh s námi jedná laskavě a milosrdně. S každým jedná individuelně. Bůh projevuje lidem milosrdenství v Kristu a to je možné vidět jen pod křížem na Golgatě a u prázdného hrobu. Velikonoce nám vyprávějí, jak Bůh se vydal za člověkem. Bůh posílá Krista, svého Syna, aby hledal ztracené dcery a syny.

Kalich

Vlastimil Pospíšil

Mistr vzal kalich, rozhlédl se kolem sebe a řekl: „Tento kalich nebudu pít sám, podám ho všem, kteří sedí kolem stolu.“ Vzal kalich a díval se do něj. Učedníci se dívali na Mistra.

Chtěli by nahlédnout do jeho myšlení, do jeho srdce, co se v něm děje, ale nerozuměli Mu. Co znamená tento kalich? Mistr jej bere jemně do rukou. Chvíli ho drží, potom se podívá na učedníky, pak na mne, na tebe a na nás. Jeho pohled jsme nechápali. Mé srdce se chvělo, srdeční tep se zrychloval. Chléb jsme již jedli, rybu také. Čekáme na kalich.

Víno bylo červené jako krev. Mělo zvláštní zabarvení. Ze kterého vinného kmene bylo vytlačeno? Vyrostlo na Karmeli či na jiném výsluní?

Mistr a Pán drží v rukou kalich

Dává z něho pít přítomným. Podává ho se slovy**: „Pijte z něho všichni, to je nová smlouva s vámi v mé krvi.“**

Slyšel jsem dobře? „Pijte z něho všichni?“ Tedy i já?

Je to neuvěřitelné! Ta ruka plná něžnosti podává kalich i mě. I pro mne zní to slovo: „Pijte z něho všichni.“ Mezi všechny jsem zahrnut i já! Haleluja.

Chuť vína

Mistře, ta chuť vína je zvláštní. Hlava se mi zatočila, srdce se mi rozbušilo, tvář se mi zalila potem, když se kalich dotýkal mých rtů. Srdce mi začalo silně bušit. Byl jsem jako ve snu, jakoby nepřítomen. Piji kalich, který mi podává Mistr a Pán. Je to kalich zvláštního určení! Ach, jak jsem blažený! Mistře, vedle mě i ve mě stojí Jidáš, Petr i ostatní učedníci. Jeden Tě prodal za třicet stříbrných, Petr Tě do krvava zapřel. Další utíkají, kam kdo může. Ty jsi zůstal sám. Ne, zůstali tam žalobci. Mezi žalobci jsem byl i já. Děkuji Ti, můj Pane, že jsi mne neobešel, když jsi podával kalich, neminul jsi mne, nevyhnul ses mi. Tvá ruka se netřásla, když jsi podával kalich k mým rtům. Víno bylo sladké i hořké, ačkoliv pocházelo z jednoho a téhož kmene. Pane, Ty ho také piješ? Ty, já, a my pijeme víno ze stejného kmene, i ze stejného kalichu jako jsi pil Ty, náš Mistr!

„To je ta nová smlouva v krvi Beránkově.“

Nerozuměli jsme

Ale ještě není všemu konec. Je ještě jeden KALICH, který nepodáváš k našim rtům. Ten kalich budeš pít sám místo nás! Ty chceš, abychom byli při Tobě, když budeš pít kalich z ruky Otcovy. Chceš mít při sobě Petra, Jakuba, Jana, ale i nás. Ale zaspali jsme. Ani Petr, ani Jakub, ani Jan, ani já, ani ty, ani my, jsme tomu dějství mezi nebem a peklem nerozuměli.

Zaspali jsme

Ty jsi nás pozval do Getsemane, abychom s Tebou bděli, ale my jsme zklamali! Vzal jsi kalich z Otcovy ruky a vypil jsi ho až do hořkého dna! Mistře, byli jsme tehdy moc unavení, oči se nám zavíraly, chtělo se nám spát. Byl to pozdní večer a my nejsme zvyklí tak dlouho bdít. Mistře, kdo Ti dnes může přijít na pomoc? Ty si vybereš Getsemane zrovna dnes, této noci, v tak nepříhodnou dobu? Jakoby ten Tvůj zápas nemohl být včera nebo zítra, nemohlo to počkat na později? Bylo by pro Tebe příznivější seskupení hvězd a možná, že bys nemusel trpět. Mohli jsme spolu nerušeně žít. Rádi bychom s Tebou chodili, naslouchali Tvým řečem, na Genezaretském jezeře s Tebou lovili ryby, bylo by nám spolu fajn. A Ty nám hovoříš o utrpení a smrti. Mistře, proč Ti tolik záleží na dnešní noci? Proč jsi potřeboval vedle sebe Petra, Jakuba, Jana, mě, nás? Ty všechno víš a všechno znáš. Víš, jak jsme unavení, jak jsme ospalí, zapomětliví. Jak s námi můžeš počítat? Mistře a Pane, bylo velmi dojemné, když jsme brali kalich z Tvých rukou, jedli chléb, který jsi nám podával s pečenou rybou, ICHTHYS. Znamení křesťanů.

Pane, dej nám sílu

Až na ten kalich, který jsi bral z Otcovy ruky! Tys tehdy chtěl, abychom byli při Tobě.

Chtěls, abychom Tě litovali? „Ne.“ Chtěls, abychom Ti pomáhali? „Ne.“ Abychom Tě snad podepírali? „Ne.“ Abychom Tě strážili? „Ne.“ Abychom Tě obdivovali? „To už vůbec ne.“ Proč jsi nás tedy chtěl mít při sobě? „Abyste se mnou byli. Abyste se naučili zápasit s ďáblem. Také bdít, očekávat na Boha, na Jeho vůli, na to, co On od vás žádá, a ne to, co vy chcete. V mém zápase s peklem byste se tomu naučili. Naučili byste se nevzdávat boj a neutíkat z boje. Naučili byste se brát na sebe utrpení i smrt.“ Pane, dej nám sílu k bdění a k boji. Dej nám sílu k věrnosti a vytrvalosti. Pane, Ty víš, že bez Tebe nic nezmůžeme a nic nejsme.

Aj keby figovník nevypučal

Aurélia Kerekrétyová

Vdnešnom diverzifikovanom svete s veľkými rozdielmi medzi bohatými a chudobnými, mocnými a bezmocnými sme vyzývaní viac ako kedykoľvek predtým demonštrovať nielen slovami, ale aj skutkami našu vieru v oslobodzujúceho a spravodlivého Boha.

Máme to robiť aj v situácii, keď násilie a nespravodlivosť narastajú, zúria všade naokolo a zdá sa, akoby nemali konca. Všetci však potrebujeme odvahu, aby sme sa mohli postaviť za spravodlivosť a proti všetkým prejavom bezprávia.

Zápas o spravodlivosť je dlhodobý proces. Potvrdzuje to minulosť, súčasnosť a aj budúcnosť. Tomuto problému čelili všetky generácie, vrátane tej našej.

Už Habakuk, jeden z prorokov Starého zákona, nastoľuje a rieši tento problém, doslova kričí, keď volá k Hospodinovi, ako to čítame: „Dokedy ešte budem volať o pomoc, Hospodin, a ty ma nevypočuješ? Volám na teba: Násilie, ale nepomáhaš. Prečo mi dávaš vidieť krivdu, aj sám sa pozeráš na trápenie, skaza a ukrutnosť je predo mnou. Aj spor vzniká a hádka povstáva. Preto je zákon neúčinný a právo nevychádza na svetlo, lebo bezbožník obkľučuje spravodlivého. Právo je preto prekrucované!“ Aj my sa môžeme podobne pýtať: Ako sa Boh môže pozerať na bezprávie a zlo vo svete? Prečo nič nerobí, keď zlo narastá a trest stále neprichádza?

Habakuk túži po okamžitej, jasnej odpovedi, pretože sa mu zdá, akoby Boh nepočul, nevidel túto hroznú situáciu. Definuje ju veľmi jednoznačne ako nespravodlivosť, zlo, skazu, ukrutnosť, spory a hádky. Nepokoje, neistota, deštrukcia a násilie – tak charakterizujú sociálnu korupciu aj kresťanské ženy z Malajzie, ktoré pripravili tohtoročnú bohoslužbu ekumenického SDM pod názvom „Nech zvíťazí spravodlivosť!“. Podobnosť čisto náhodná? Vybranú tému či výzvu môžeme chápať ako výkrik, túžbu, volanie o pomoc. Ak by však toto heslo zostalo len prázdnym slovom, hoci aj nášho hrdinsky pozdvihnutého hlasu v boji za právo a spravodlivosť, bolo by to málo platné. Preto urobme našu vieru viditeľnou cez naše konkrétne skutky, keď slová treba podporiť činom.

Kde však vziať na to silu? Modlitba je jedným z najúčinnejších prostriedkov. Preto sme sa 2. marca 2012 pripojili k obrovskému zástupu modlitebníkov z takmer 170 krajín sveta dňa a volali sme v spoločnej modlitbovej bohoslužbe so ženami – matkami, ich rodinami a deťmi z Malajzie. Nech zvíťazí právo a spravodlivosť nielen v Malajzii, ale aj na Slovensku, v Európe, a na celom svete.

Aj Habakuk ponorený do hlbokých modlitieb napokon vyjadruje svoju vieru v Božie zasľúbenia a jeho mocnú záchranu, ktorá určite príde. Božia odpoveď Habakukovi je dôkazom toho, že nemešká a je verný vo svojich zasľúbeniach. Má ale svoj čas na odpoveď. Habakuk sa naučil dôverovať Bohu a veriť, že spravodlivosť raz zavládne. Spoznal moc Božej dobroty, keď hovorí o mocnom vyslobodení, ktoré prichádza aj vtedy, keď sa situácia zdá byť akokoľvek bezútešná. Nech sú nám preto slová jeho slávneho vyznania povzbudením dnes i v budúcnosti:

„Aj keby figovník nevypučal a vinič nezarodil, hoci by oliva vyschla a na poliach sa nič neurodilo; aj keby z ohrady zmizlo stádo a v maštaliach by nebol dobytok, ja sa budem radovať v Hospodinovi a jasať v Bohu mojej spásy. Hospodin, Pán je mojou silou! Dal mi nohy lane a vyvádza ma na moje výšiny.“

Šesť spôsobov, ako lepšie chápať Bibliu

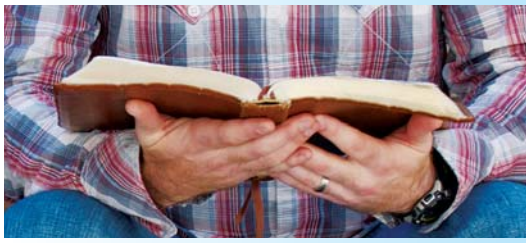

Biblia, Písmo sväté je vzácnym pokladom, ktorý má obrovskú cenu. Prečo potom ľudia túto knihu tak málo čítajú? Je to preto, že ju nepochopili. Ak niekoho lepšie spoznáme, vzniká medzi nami istý vzťah. Ak niečomu lepšie porozumieme, stáva sa nám to bližším ako to, čomu nerozumieme. Pozrime sa teraz na šesť spôsobov, ako lepšie chápať Bibliu, Božie slovo a skúsme si ich zároveň osvojiť. To je zaručená cesta k lepšiemu životu a krajšej budúcnosti.

Prvým, základným spôsobom je:

Počúvať Božie slovo.

Rímskym 10, 17 hovorí: „Viera pochádza z počutia Slova Božieho.“ Koľkí z nás by radi mali viac viery? Počúvajte Slovo Božie. Je to najľahší spôsob, ktorým sa môžeme do neho vnoriť. Je to aj najbežnejší spôsob. Avšak problémom je, že v priebehu 72 hodín máme tendenciu zabudnúť 95 % z toho, čo sme počuli. Ak si veci nezapíšete, do stredy zabudnete 95 % z toho, čo bolo povedané v nedeľu. Preto ľudia môžu chodiť hoci aj každý týždeň a celé roky do zboru a pritom nerásť. Nevedia si to zapamätať. A ako to môžu uskutočňovať, keď si to nedokážu zapamätať? Preto je potrebné používať aj druhý spôsob, ktorým je:

Čítať Božie slovo.

Zj 1, 3 hovorí: „Blahoslavený, kto číta, aj tí, ktorí počúvajú slová tohto proroctva a zachovávajú, čo je napísané v ňom.“ Ako často by sme mali čítať Božie slovo? Biblia hovorí, že každý deň. 5. Mojžišova 17, 19 (voľný preklad): „Písmo bude jeho stálym spoločníkom. Musí ho čítať každý deň svojho života, aby sa naučil vážiť si Pána, svojho Boha a poslúchať všetky jeho prikázania.“ Boh chce, aby sme Slovo Božie čítali každý deň. Ako čítať Bibliu? Systematicky, ako list. Potrebujeme prečítať celú Bibliu. Čítanie nahlas pomáha lepšie sa sústrediť. Vyberte si plán čítania Biblie. Ak denne čítame 15 minút, za

rok prečítame celú Bibliu. Čítať Božie slovo znamená dať Bohu svoj zrak – dôležitú bránu do našej mysle.

Tretím spôsobom je:

Študovať Božie slovo.

V Skutkoch 17, 11 je napísané: „Veľmi ochotne prijímali slovo a každý deň skúmali Písma, či je skutočne tak.“ Rozdiel medzi čítaním a štúdiom je v tom, že pri jednom z nich používate ceruzku a papier. Tajomstvo efektívneho štúdia je v tom, že viete položiť správne otázky, napríklad: Kto? Čo? Kedy? Kde? Prečo? Ako? Pri štúdiu nám veľmi dobre pomáhajú pomôcky ako biblický slovník, konkordancia, dobré komentáre, biblický atlas a pod. Študovať Božie slovo znamená odovzdať Bohu svoju vôľu.

Učiť sa naspamäť.

Prísl. 7, 2 – 3: „Zachovaj moje prikázania a budeš žiť, i moje naučenia sťa zrenicu svojho oka! Priviaž si ich na prsty, napíš na tabuľu svojho srdca.” Učiť sa Božiemu slovu znamená dať Bohu svoju myseľ.

Rozjímať o Božom slove.

Ž 1, 1 – 2**:** „Blahoslavený ten, kto nechodí podľa rady bezbožných, nestojí na ceste hriešnikov, nesedáva v kruhu posmešníkov, ale má záľubu v zákone Hospodina, o jeho zákone rozjíma dňom i nocou.”

Joz 1, 8: „Nech sa táto kniha zákona nevzdiali od tvojich úst. Rozjímaj však o nej vo dne i v noci, aby si zachovával všetko, čo je napísané v nej, lebo vtedy sa ti zdarí cesta a budeš si počínať rozumne.” Rozjímať o Božom slove znamená dať Bohu svoje srdce.

Uskutočňovať ho v živote.

Jak 1, 22: „Buďte však činiteľmi slova a nie len poslucháčmi, ktorí oklamávajú sami seba.” Toto je pre ľudí tá najťažšia časť. V Biblii nie je ani jeden príbeh náhodne. Aj v tých zdanlivo najbezvýznamnejších je ukrytý nejaký princíp, ktorý platí aj dnes a ktorému sa máme naučiť. Ako môžeme Božie slovo uskutočňovať vo svojom živote?

Môžete na to použiť **aplikačný most.** Je to spôsob, ktorým môžete rozšíriť: „Čo to znamenalo vtedy?“ na otázku: „Čo to znamená teraz?“ Čo tie slová znamenali pre pôvodných poslucháčov? Čo je tým zásadným nadčasovým princípom, ktorý text prináša? Kde a ako by som tento princíp mohol ja dnes uvádzať do praxe?

Z Evanjelia Jánovho 1, 14 môžeme vyrozumieť, že tým slovom, ktoré vzalo na seba telo, je Pán Ježiš Kristus, náš Spasiteľ. Ak mu chceme dať vo svojom živote viac priestoru, znamená to oddeliť pravidelný čas pre Neho. Vytvoríme si tak dôležitú základňu, z ktorej budeme môcť vychádzať do každodenného života. Pán Ježiš povedal: „Nebo a zem pominú, ale moje slová sa nikdy nepominú.“ Preto sa do týchto večných hodnôt oplatí investovať viacej ako do čohokoľvek, čo je len dočasné.

Podľa seminára o duchovnom raste od Ricka Warrena pripravil
Ľubomír Počai

Návrat

V tme stráca sa
mi krása dňa
a v srdci smútok hlodá.
Tak páli púšť,
kde spočinúť,
liek zranenému kto dá?
Síz čierny mrak
môj tieni zrak
a bolesť dušu zviera.
Kde ruka tá,
tak láskavá,
čo z očí slzy stiera?

Môj hviezdny vzlet
chcel objať svet,
hriech však mi krídla zlámal.
V tom bahne bied
už svetla niet,
tu stíchol túžob nával.
Ja, skrotený,
síl zbavený,
o spásu, milosť žiadam.
Už končím boj
a život svoj
ja k Tvojim nohám skladám.

Ach, Otče, Ty
príď v ústrety,
mňa zdvihni k svojmu srdcu.
Z vín osloboď
a na mňa hoď
plášť lásky miesto trestu.
Tak dobre mi
v tej nádeji,
že domov znovu nájdem,
a za prahom
v dni blaženom
ja v náruč Tvoju padnem.

***Ondrej Betko st.**: Pod Tvojím krížom*

Slabostí naší doby je povrchnost a tak se otevírají brány antikristovi

Milan Kern

Čtenáři Slov života 2012 mohou být tato slova povědomá, je to citace z úvah Otty Stockmayera, z poslední lednové úvahy. Již v předmluvě k této knize jsem uvedl: „Jednotlivé úvahy nejsou nějakým kratičkým počteníčkem, které si čtenář může v ranním spěchu nahonem přečíst. Spíše předpokládají hlubší zamyšlení, sebezpytování a modlitbu. Ukazují na Boží svatost, všemohoucnost a úžasnou Boží lásku. Vybízí k plné důvěře Bohu, k oddanému následování Ježíše Krista, k posvěcenému životu. Jde o duchovní zápas, zrání, proměňování k obrazu Ježíše Krista.“ Čím dál tuto knihu čtu, tím více oceňuji její důraz na posvěcenost života křesťana.

A nyní k tomu nadpisu. O povrchnosti nemusím moc psát. Setkáváme se s ní na každém kroku, i v životě věřících, i ve svém vlastním životě. Pozdní chození do shromáždění, povrchní naslouchání kázání, odbytí modliteb a čtení Bible, klidné přejítí Božích přikázání, které dodržujeme nedbale, nebo i vůbec ne. Modlíme se: „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům,“ ale opravdu jsme každému odpustili? Není ale teď mým cílem rozebírat všechny varianty projevů povrchnosti a nedůslednosti.

Jde mi také o tu druhou část věty, o důsledky povrchnosti. Charakteristickým rysem povrchnosti je skutečnost, že si člověk její důsledky neuvědomuje a nepřipouští. Ale povrchnost zpravidla není ojedinělým činem, je to celkový přístup k životu, série jednotlivých činů. Jaký je jejich výsledek? Předvedu to názorně, matematicky. Když máte kostku o rozměrech 0,9 m, její obsah nebude 0,9 m^3, ale jen necelých 1 m^3. Když máte kostku o rozměrech 0,5 m, její obsah nebude 0,5 m^3, ale jen něco málo přes 0,1 m^3. Tři nedůsledné nebo polovičaté činy za sebou radikálně snižují celkový výsledek.

Moc se mi líbí některé výroky knihy Přísloví. Názorně a velmi trefně ukazují na důsledky činů.

Některé z nich mluví právě o nedůslednosti, povrchnosti, nedbalosti. „Trochu si pospíš, trochu zdřímneš, trochu složíš ruce v klín a poležíš si a tvá chudoba přijde jako pobuda a tvá nouze jako ozbrojenec“ (Př 6,10). „Ten, kdo při své práci otálí, je bratrem zhoubce“ (Př 18,9).

Ano, nedbalost, povrchnost přináší duchovní chudobu, bídu i zhoubu. Ptáme se, proč to v našich životech a v životech našich sborů nevypadá moc slavně?

Nejsme odpadlíci, ale spíše jsme nedůslední křesťané. Stačí jen trochu zdřímnout a přijde chudoba. Stačí otálení, nedbalost a přichází zhouba. Nenápadně, plíživě, ale spolehlivě přijde.

Misia medzi seniormi

Keďže je téma tohto čísla Rozsievača o spolužití starších a mladších, spomenula som si na mladú sestru zo zboru, kde som bola donedávna členkou. Chcela misijne slúžiť, a tak hľadala pole pôsobnosti, kde by mohla nielen ona, ale aj niektorí bratia a sestry pracovať. Oslovila som ju a ona bola ochotná odpovedať na niekoľko otázok.

Darinka, čo Ťa viedlo k myšlienke vybrať si ako prácu na misijnom poli starých ľudí?

Myšlienka navštevovať domov dôchodcov vo mne rezonovala dosť dlho. Možno už vtedy, keď som bola na strednej škole. Pri čítaní Biblie som si všimla, ako Pán Boh zdôrazňuje starostlivosť o siroty, vdovy. Nebude to zapísané náhodou! Svoje rozhodnutie som brala ako poslušnosť Božej vôli. Na škole v Dánsku som sa učila, ako a čo máme robiť my kresťania. Keďže sme dostali veľa – milosť odpustenia hriechov, dar spasenia a získanie večného života, teda bolo nám dané VŠETKO v obeti Pána Ježiša Krista – našou povinnosťou je podať to ďalej. Po návrate z biblickej školy v Dánsku som nápad vziať si pod patronát niektorý domov dôchodcov predniesla pred zborom. Vedela som, že ak sa nám tam naskytne možnosť evanjelizovať, bude to super, ale z tohto pohľadu to nie je tá prvá vec, pre ktorú by sme tam mali chodiť, aj keď to znie možno paradoxne.

Aké kroky si musela urobiť, aby sa vám ako zboru otvorili dvere domova dôchodcov?

Napísala som do viacerých domovov v Bratislave, no iba z jedného sa nám ozvali a prijali spoluprácu. Pani riaditeľka bola veľmi otvorená. Dohodli sme si termín – raz za mesiac v nedeľu popoludní. Neskôr mi povedala, že môj nápad ju inšpiroval, aby začala hľadať pre domov dôchodcov aj ďalších dobrovoľníkov. Teraz napríklad jeden dobrovoľník chodí na návštevu do domova k jednému staršiemu človeku raz do týždňa.

Mala si podporu v zbore, prejavili členovia záujem o tento druh misijnej služby?

Bratia a sestry v zbore zareagovali pozitívne. Na začiatku nás chodilo osem až desať. Ale ako to už býva, postupom času nadšenie opadlo a počet účastníkov sa zmenšil. Možno bol príčinou aj čas návštevy – nedeľa poobede, to nie vždy všetkým vyhovovalo. Ale vždy sa nájde pár ľudí, ktorí tam ideme a pozdravíme našich starkých. Intervaly sa nezmenili, len v letných mesiacoch nechodíme. Starí ľudia ťažšie znášajú horúčavy, a tak nie vždy sa dá s nimi porozprávať.

Ako vás títo seniori prijímajú a ako reagujú na vašu návštevu?

Ako to tam vyzerá? Zo začiatku, keď nás ešte bolo viac, prišli mobilní obyvatelia domova do spoločenskej miestnosti, kde sme im so sprievodom gitary zaspievali pár chválospevov. Potom sme sa rozprávali. O čom? O ich živote – kde predtým pôsobili, čo robili, či mali deti a či ich navštevujú, ako prežívajú každý deň, a pod. Nie všetci sú mobilní, a tak niektorí z nás chodili aj z izby do izby, ak boli ochotní, tak sme sa porozprávali alebo sme im iba zaželali všetko dobré a išli ďalej. Teraz chodíme na návštevu do izieb k tým, čo si to prajú. Nevnucujeme sa. Vždy prídeme s niečím sladkým, majú to radi a úprimne sa potešia. Za ten čas si nás niektorí už zapamätali, no niektorým sa musíme pripomenúť a iným zas nanovo predstaviť.

Je možné s nimi hovoriť aj o duchovných otázkach, chcú a vnímajú takéto témy?

Postupne sme si uvedomili, že Pán nám otvára v rozhovoroch možnosť zvestovať Jeho dobrú zvesť. V domove cítiť smrť, je to akoby posledná zastávka, a tí starkí to dobre vedia, sami to hovoria. Nikdy nie je isté, že keď prídeme nabudúce, tak tam toho alebo onoho ešte stretneme. Za tie štyri roky sa osadenstvo dosť vystriedalo. Sme vďační, že sme mohli spozorovať zmenu v životoch niektorých z nich. Sú tam aj veriaci, a s nimi sa vzájomne povzbudzujeme vo viere.

Darinka, si mladá, plná elánu, ľudsky povedané, máš život pred sebou, tak sa podeľ s čitateľmi, čo dáva táto služba Tebe osobne, čomu Ťa učí.

Musím byť úprimná, stáva sa, že sa mi v nedeľu poobede nechce zdvihnúť (hoci je to len raz do mesiaca) a ísť. Človek by radšej oddychoval. Ale musím zároveň vyznať, že vždy, keď tam idem, tak sa vraciam povzbudená! Prežitie povzbudenia je vyznaním viacerých z nás, čo tam chodíme. Niekedy tí starí ľudia vlejú do nás viac elánu ako my do nich. Pri rozhovoroch s nimi si uvedomujeme priority, ktoré máme v živote uplatňovať.

Okrem toho ma stále trápi otázka o význame staroby. Najmä keď oni horekujú, že čo je to za život, keď už ani nevidia (nemôžu čítať), nepočujú dobre, nevládzu chodiť. Aká perspektíva života? Každopádne je to tu – staroba – súčasť života. Nemôžeme si pred ňou zatvárať oči. Preto sa snažím k nim pristupovať s rešpektom a učím sa prejavovať im úctu. Neviem, aké to bude, keď ja budem stará. No myslím si, že ako kresťanka aj vo vyššom veku budem môcť robiť jednu užitočnú vec – prinášať ostatných na modlitbách pred Pána. Ale čo oni, keď nepoznajú Boha osobne?

Nuž a to posledné, nemyslím si, že všetci tam musia chodiť, resp. že každý má slúžiť týmto spôsobom. Každému nesedí tento typ služby, a to treba rešpektovať. Každý sme povolaný k niečomu inému (administratíva v zbore, vedenie chválospevov, modlitebníci, práca s bezdomovcami atď.), ale spolu vytvárame telo Kristovo!

Jedno je podstatné, prejavovať Jeho lásku spôsobom, akým nám je to prirodzené, pretože On nás tak stvoril. Dôležité je, aby sme šli a robili to, k čomu nás On konkrétne povoláva.

Rozhovor s Darinou Malou viedla ***E. Pribulová***
(ilustračné foto)

CÍRKEV BOŽÍ SLÁVY!

David Wilkerson

„V ten den bude Hospodinův výhonek nádherný a slavný a plod země bude chloubou a ozdobou pro ty z Izraele, kteří vyváznou“ (Izaiáš 4:2, B21).

Vcelém Starém zákoně se přicházejícím výhonkem nemyslí nikdo jiný, než Pán Ježíš Kristus, Pán slávy. Podle Izaiáše bude existovat církev, která bude Kristu připadat krásná, skvělá a pohledná. Bude vášnivě milovat Člověka, kterého vidí jako slavného. Právě teď existuje pozůstatek církve, který netouží po ničem jiném než po Kristu. On je tam centrem pozornosti a lidé se zaměřují jen na Něho. To jsou ti, které Izaiáš popisuje jako „ty z Izraele, kteří vyváznou“ (tentýž verš).

Vážně, církev v posledních dnech, která bude naplněna Boží slávou, je více než jen církev, které je odpuštěno. Je to svatá církev, která byla přečištěna stravujícím ohněm Božího usvědčujícího Slova. Svatost a čistota je pro její lid typická. Izaiáš dodává: „Kdo zůstane na Sionu…bude tehdy nazván svatým, totiž každý, kdo je zapsán k životu v Jeruzalémě“ (verš 3).

Nejlepší důkaz, že zde Izaiáš popisuje církev v posledních dnech, nalezneme v 5.verši: „Nad celou horou Sion a nad všemi, kdo se tam shromáždí…oblak dýmu ve dne a v noci záře planoucího ohně“ (Izaiáš 4:5, B21).

Izaiáš předpovídá, že Pán Bůh stvoří nový sloup a oblak, aby přikryl svůj lid. Víme, že když to Izaiáš prorokoval, sloup a oblak z pouště již dávno zmizel. Zřejmě to bylo něco, co má být ještě stvořeno – nová věc!

Oblak souvisí se směrem a pohodlím, s ochranou před zlem a terorem a s vedením. To znamená, že pozůstatek Božího lidu v posledních dnech bude mít jasné pokyny. Pán Bůh říká: „Provedu vás vším. I v té nejhorší bouři budete mít ode Mne jasné pokyny, protože vám dám ohnivý sloup, aby vás vedl stejně, jako jsem jej dal Izraelitům v poušti!“ Je to zároveň a především zaslíbení pro Izrael v době Velikého soužení.

http://www.worldchallenge.org/cs/node/17341?src=devo-email

Jak žijí děti pronásledovaných křesťanů

Eva Titěrová

Křesťané jsou nejvíce pronásledovanou náboženskou skupinou na světě. Podle odhadu je kolem 100 mil. osob kvůli své víře v Ježíše diskriminováno, týráno nebo dokonce usmrceno. Co se stane s dětmi obětí?

Děti jsou týrány, bity, zakoušejí opovržení, vyloučení ze společnosti a někdy dokonce i smrt. V islámských a komunistických státech představují děti skupinu, na kterou se nejvíce soustředí pozornost. Totalitní režimy vědí, že děti jsou ještě lehce ovlivnitelné. Podaří-li se jim tvárnit děti podle své představy, pak je jejich moc nad nimi zajištěna i v budoucnosti. Ježíš řekl: „Nechte děti přicházet ke mně“ – ale právě tomu chtějí zabránit ti, kteří mají moc v pronásledovaných zemích. Evangelizace mezi dětmi je výslovně zakázána a na mnohých místech může vést až k usmrcení.

V Pákistánu jsou děti křesťanů zotročeny, zneužity a dokonce usmrcovány. Také v Iráku se pronásledovatelé nezaleknou ani zabití celých rodin. Nejhorší situace je v Severní Koreji. Zde jsou děti drženy v pracovních táborech jako zvířata.

Křesťanské děti si nemohou hrát s ostatními, které se jim vysmívají, pohrdají jimi a bijí je. Žije-li rodina v nouzi, protože rodiče jako křesťané nemohou najít práci, musí děti žebrat. Jsou nuceny k dvojímu životu – doma si čtou Bibli, ale ve škole se učí zpaměti verše z koránu. Podle „Indexu pronásledování v r. 2011“ tvoří 30-40% obyvatelstva chlapci a děvčata mladší 14 let.

Abdulahi ze Somálska: „Bylo mně jasné, že moje děti zemřou,“ vzpomíná matka tří chlapců ze Somálska. Jednoho dne se objevili bojovníci islámské milice Al Shahab. Extrémistům bylo známo, že rodina opustila islám a že patří ke křesťanské podzemní církvi. Útočili na otce, ale ten zůstal pevný a neprozradil jim místo pobytu svého pastora. Potom se milice zmocnila chlapců a odvlekla je. Jen sedmiletý Abdulahi se vrátil s křikem zpět. Jeho bratřím Rahamanu (11r.) a Husseinovi (12r.) setli hlavu.

Ze strachu před dalším pronásledováním utekla rodina do uprchlického tábora v Keni. Abdulahi zde žije ve svízelných okolnostech, moc postrádá své bratry. K tomu přistupuje ještě strach, když křesťané muslimského původu jsou pronásledováni. Neboť příslušníci Al Shahabu i zde provozují svou nekalou činnost.

Susan z Ugandy: Šest měsíců trvalo utrpení 14leté dívky z vesnice na jihozápadě Ugandy. Susan se rozhodla pro život s Pánem Ježíšem. Ale její muslimský otec to považoval za hrubou urážku cti své rodiny. „Ohrožoval mne a mého bratra ostrým nožem,“ vypráví Susan.

„Zakázal nám jít do kostela, jinak že nás usmrtí.“ Ale nezůstalo jen při těchto výhružkách. Týral ji a chtěl víru v Ježíše z ní vytlouct. Když nic nepomohlo, zavřel ji do tmavého prostoru, ve kterém děvče půl roku vegetovalo bez denního světla a jen s troškou jídla. Teprve když sousedé přivedli policii, byla Susan osvobozena., Děvče bylo vyhublé, s projevy ochrnutí těla a ztrátou řeči. Celé měsíce se křesťané strachovali o její život. Vzdor všemu chce Ježíše následovat. Pastor Baluku o ní řekl, že je silná ve víře v Pána.

Eso Nayak z Indie, 8 let: „I když s námi jednají jako s malomocnými, patříme k rodině živého Boha, který nás miluje a pečuje o nás.“

Heidi z Kolumbie, jejíž rodiče byli před dvěma roky zastřeleni: „Chtěla bych lidem vyprávět o Ježíšově lásce, tak jak to dělali moji rodiče.“

Služba „OPEN DOORS“

Pronásledovaní křesťané potřebují ujištění, že nejsou zapomenuti. Jejich prosba za modlitby a konkrétní pomoc se týká nejprve nás křesťanů v západním světě. Neboť pro pronásledované křesťany jsme částí jedné a téže rodiny, na jejíž pomoc jsou odkázáni.

Významným pomocným nadkonfesijním dílem je křesťanská služba „OPEN DOORS“.

U jejího zrodu byl bratr Andrew, který přijal Boží povolání k této službě. „Bylo to v Polsku v r. 1955, kdy jsem zaslechl Boží výzvu: „Posilni to, co ještě zůstává a je už na vymření“ (Zj 3, 2). Přání pomoci pronásledovaným křesťanům je hnací silou díla Open Doors. „Zpočátku jsme reagovali na volání o pomoc těch, kteří trpěli pod komunismem ve východní Evropě a Sovětském Svazu. Dnes je touto výzvou ke službě pro nás oblast islámu.“

Bratr je znám pod přezdívkou „Boží pašerák“. Kniha s tímto názvem vyšla ve více jak 10 milionech exemplářů ve 36 jazycích v r. 1967. „Bůh povolává obyčejné lidi, jako jsi ty a já,“ říká bratr Andrew. Společně v síle Ducha svatého jsme schopni mimořádných věcí. Můžeme přinášet světlo a naději v Kristu a podílet se tak na naplnění Jeho plánu spásy.“

Jak můžeme pomoci my?

Při seznámení se s osudy těchto dětí jsem pocítila velikou zodpovědnost. Zodpovědnost, kterou můžeme plnit jen vroucími, naléhavými, úpěnlivými prosbami za ochranu těchto dětí, posilu, potěšení a předkládat v prosbách také ty, kteří se snaží jim zprostředkovat pomoc od Boha.

„Vždyť velkou moc má modlitba spravedlivého.“

Zařazovat pronásledované křesťany a jejich děti do našich modlitebních předmětů bychom měli mnohem častěji než jen při zvláštních příležitostech. Kromě modliteb je však možno se zapojit i do praktické pomoci.

Je řada projektů, které se týkají budoucnosti dětí pronásledovaných křesťanů a které můžeme podpořit.

Jde například o:

- **Vydávání a doručení dětských Biblí a křesťanské literatury**
- **Vzdělávání vedoucích dětských skupin**
- **Bezpečné bydlení dětí pastorů a vedoucích**
- **Podpora vdovám, aby mohly připravit dětem dobrý domov**
- **Umožnit školní vzdělání dětem křesťanů**
- **Práce s traumatizovanými dětmi**

Více informací lze nalézt na www.opendoors-de.org

Vstanem a pôjdem k svojmu otcovi

Fero Kríž

V roku 1966 nastala v mojom živote veľká zmena. Vrátil som sa zo základnej vojenskej služby a dozvedel som sa, že môj kamarát zo zhromaždenia Paľko Bobuľa tragicky zahynul. Samozrejme, že som išiel na pohreb. V Liptovskom Mikuláši prebiehala v tom čase evanjelizácia. Slúžiacim bratom bol brat kazateľ Erlich. Po jeho kázni a výzve som sa rozhodol ísť za Ježišom. Svoje rozhodnutie som potvrdil nielen krstom na Svätodušné sviatky v roku 1967, ale aj vstupom do zboru BJB v L. Mikuláši. Krstil ma vzácny brat kazateľ Pavel Kondač.

V zbore som prežil nádherné chvíle pri Božom slove, medzi mladými, na výletoch a počas návštev susedných zborov. V tomto zbore som začal aj pracovať, hlavne v mládeži, ale bol som aktívny aj v rámci vtedajšieho Československa. Dnešní päťdesiatnici až osemdesiatnici si možno spomínajú na pamätný výstup na Kriváň v roku 1969. Bol som aktívny v kresťanskom živote, a to malo svoje dôsledky. Nielenže som prežíval posmech v zamestnaní, ale zažil som aj veľa neporozumenia od bratov. Škoda, že nebolo viac takých, ako je brat J. Hovorka, ktorý mal pochopenie pre mladých nadšencov. Neporozumenie, rôzne poznámky a slabá podpora mojej činnosti zo strany zboru spôsobila, že som postupne oslabol a ochladol. Samozrejme, že zaúradovala aj moja ješitnosť, a to bolo výborné pole pôsobnosti pre satana. Okrem toho som sa oženil so ženou, ktorá nebola znovuzrodená a bola rozvedená.

Môj život začal naberať celkom iný smer. Z desiatich prikázaní som neporušil len tri. Snažil som sa síce žiť ako kresťan, no do bahna hriechu som sa zabáral stále viac a viac. Fajčenie a pitie alkoholu bolo samozrejmosťou. Budoval som si kariéru, choval a cvičil som služobných psov a cez rôzne funkcie som to dotiahol až do Ústrednej kynologickej komisie. Zaoberal som sa tiež chovom čistokrvnej hydiny, králikov, exotického vtáctva. Chodil som na súťaže a výstavy. Pracoval som na mestskom úrade, v meste som bol zakladateľom troch organizácií a postupne som sa stal tajomníkom okresného výboru zväzu chovateľov a aj členom ústredného výboru zväzu chovateľov.

V decembri 1989 som vstúpil do Sociálnodemokratickej strany. (*Po návrate k Bohu som sa členstva vzdal a teraz som len sympatizant.)* Z určitých názorových dôvodov som musel opustiť mestský úrad. Po odchode som začal podnikať s predajom ovocia a zeleniny a darilo sa mi, až kým sa neobjavili veľké obchodné reťazce. No tržnica bola pre mňa kameňom úrazu. Ani jeden deň sa neobišiel bez alkoholu, čo vyvolávalo nezhody s manželkou, a tie ma viac a viac hnali k fľaške. Boli dni, keď som vypil aj liter slivovice. Tento začarovaný kruh spôsoboval, že som neraz precitol z opojenia v kaluži blata a špiny.

Do tržnice chodievala aj jedna sestra zo zboru. Keď som ju videl, vždy som si pomyslel: „Už zasa ide tá protivná baba.“ Prečo? Nuž, keď ma videla, nezabudla sa ma opýtať: „Ferko, kedy prídeš medzi nás? Vieš, ako sa máme dobre? Chýbaš nám!“ Vždy som ju odbil so slovami, že prídem, keď budem mať čas.

Bol október 1998 a jej vytrvalosť bola úžasná. Pozývala ma na storočnicu mikulášskeho zboru. Povedal som si: „Pôjdem tam, aspoň budem mať od nej na nejaký čas pokoj.“ A tak som šiel. Prijali ma veľmi milo a láskavo. Na druhý deň bola nedeľa. Božie slovo zvestoval brat kazateľ Tomáš Kriška. Hovoril o tom, ako zrážame tých, ktorí sa snažia pracovať na pôde cirkvi a že zrážame ruky bratov a sestier, ktorí ich dvíhajú k práci. Ale pripomenul, že chybu robia aj tí, čo dobrovoľne odchádzajú, lebo si vyhľadávajú Boží súd. Veľmi vážne som začal uvažovať o tom, čo som počul. Po dvadsiatich rokoch som siahol po Biblii a prvé, čo som si v nej prečítal, bolo: **„Hľa, ozdravel si, nehreš viac, aby sa ti nestalo niečo horšie“** (J 5, 14). Asi po troch týždňoch som sa rozhodol ísť znovu do zhromaždenia. Áno, tak ako márnotratný syn z rovnomenného podobenstva (Lk 15, 17 – 19). Po úvodnej piesni vystúpil dopredu brat Danko Staroň, bývalý predseda zboru a v mene celého zboru, pozerajúc na mňa, privítal hriešnika ako **svojho brata**. Bolo to niečo fantastické! Počas oznamov ma ešte raz privítal vtedajší predseda zboru – jeho syn Ivan. Pochopil som to tak, že otec víta svojho strateného syna a druhý syn svojho strateného brata. Dvadsaťštyri rokov sa za mňa bratia a sestry v mojom domácom zbore modlili a ich modlitby neboli márne.

Moja vďaka patrí Pánu Bohu za znova preukázanú milosť a bratom a sestrám za ich vytrvalosť na modlitbách.

Prečo slúžim bezdomovcom?

Musím sa priznať, že ma táto otázka zaskočila. Nikdy som totiž o tom neuvažovala. Nehovoriac o tom, že to ani nie je ktovieaká služba. Veď vôbec s nimi nie som v kontakte. Nestojím a nemrznem na ulici, neoziabajú ma ruky a nohy, nepočujem opité reči a nadávky, neobväzujem mokvajúce rany, necítim zápach nepratých šiat a neumytých tiel. Ja iba varím polievky. Pekne doma v teple. Je pravda, že v lete sa pri tom zapotím, ale to je všetko.

Začalo to v roku 2009, keď sme sa dozvedeli, že v Bratislave zamrzlo deväťnásť bezdomovcov. Brat kazateľ sa spojil s organizáciou Proti prúdu, a odvtedy varím. Raz prišla za mnou suseda a spýtala sa: „Oplatí sa vám to robiť? Má to význam? Veď mnohí z nich ani nechcú zmeniť svoj život. Je im dobre tak, ako žijú. Nemyslíte si, že vás využívajú?“

„Viete, to nie je moja starosť,“ odvetila som. „Iste máte pravdu. Sú aj takí. Ale mnohí z nich sa ocitli na ulici možno nie vlastným zavinením. Keď Pán Ježiš chodil po tejto zemi, stretával sa práve s takýmito ľuďmi. Dotýkal sa chorých a uzdravoval ich, dával jesť hladným a neštítil sa ani malomocných. A tí iste veľmi zapáchali.“

Pán Boh mi dal možnosť aspoň trošku pomôcť tým, ktorí to veľmi potrebujú. Ja sa Mu raz budem zodpovedať, či som ju využila, a oni z toho, ako žijú. Keď tí, ktorí vydávajú polievku, s ňou odo mňa odídu, ďakujem Pánu Ježišovi za to, že mi pri varení pomáhal, a za to, že mám hojnosť všetkého. Nedávno mi prišla SMS s týmto textom: „Dobrý deň, teta. Proti prúdu vám po mne odkazuje, že včerajšia polievka bola skvelá a bezdomovci ju veľmi chválili. Aj ja ďakujem.“

Nestojí to za to? Som presvedčená, že menej už robiť nemôžem.

-vian-

S Boží pomocí

Vlastimil Pospíšil

Po smrti mé mámy jsem ukončil svou kazatelskou činnost v BJB Cheb a odešel jsem do důchodu. Následně jsem se oženil s Vlastou Švejdovou z BJB Brno a vstoupil do poměrně početné rodiny. V současné době tvoří naši rozvětvenou rodinu dvě dcery, dva synové, šest vnoučat a jedna pravnučka. Nejmladší syn Petr žije ještě s námi doma. Studuje na Masarykově univerzitě obor malířství a v roce 2012 by měl dokončit magisterské studium. Starší syn Rudolf se živí malířstvím a hudbou. Mladší dcera Dita i s manželem pracují v křesťanské misii. Starší dcera žije s rodinou na Vysočině u Nového Města na Moravě, působí ve stanici Křídla a pracuje jako ředitelka školy. V jejich domě se konají shromáždění stanice sboru BJB Brno. Celá naše rodina se angažuje i v duchovní práci, včetně dospělých vnoučat. Moje manželka prošla nelehkým obdobím života a přece dovedla všechny své děti k Bohu. I když děti věděly o maminčině těžkém údělu, nikdy jí neřekly: „Kde je ten tvůj Bůh, že ti nepřišel na pomoc.“ I v těžkých situacích děkovala Bohu celým srdcem za to, že při ní stojí ve všech situacích. I v důchodu stále pracuje na plné obrátky. Angažuje se v umění, v nejrůznějších oblastech kultury. Všude zanechává stopy svědectví o svém Pánu.

Často ji vidím sedět u stolu shrbenou s tužkou v ruce nad ilustracemi dětských knih nebo nad obrazy. Vytváří plakáty pro nemocnice, lékařské ambulance, pro postižené děti. Ilustrovala i několik nástěnných kalendářů.

Její obrázky se objevovaly i na stránkách našeho Rozsévače, v příloze Zrnko. Nezbývá jí mnoho času na odpočinek. Míváme hodně návštěv a nevím o žádném zákazníkovi nebo jiném hostu, jemuž by moje žena při rozhovoru nevydala svědectví o svém setkání s Pánem Ježíšem. Někteří jsou věřící a patří do různých křesťanských církví, jiní o Pánu Bohu jen slyšeli, ale všichni ji naslouchají a nejeden z nich se jí optá na její cestu k Bohu. Říká, že pochází z nevěřící rodiny. Boha hledala již v útlém mládí. Její maminka uvěřila jen málo let před svou smrtí. Nevěřící lidé se o Boha nezajímají, ale při poslechu manželčina svědectví se ptají, jak se může umělkyně dostat k Bohu. Ráda jim odpovídá: „Polovina naší třídy se stala křesťany a nejeden spolužák protestantským kazatelem nebo katolickým knězem.“ Ona ty své hosty neposílá do kostela či modlitebny, ale ukazuje jim cestu ke Kristu. S kostelem či modlitebnou by u nich nepochodila. Když přijde řeč na její osobní cestu ke křesťanství, vypráví, jak potřebovala Boha již v mládí, jak Jej hledala, jak se později dostala až do baptistického sboru v Brně a stala se jeho členkou.

V současné době probíhá v městské knihovně Znojmo měsíc ilustrací Vlasty Švejdové. Má za sebou již 112 ilustrovaných knih a doufá, že to nejsou její poslední knihy. Jelikož stále přicházejí nové objednávky a požadavky na ilustrace, rozhodně se o poslední knihy nejedná. Před léty dostala Vlasta Švejdová příležitost ilustrovat Karafiátovy Broučky a to si pokládá za čest. Říká: „Co mám a mohu rozdávat, jsem dostala od Boha.“

Srdečné blahoželanie

sestre Božene Kováčovej

26. marca 2012 sa dožíva krásneho životného jubilea 93 rokov mimoriadne vzácna duchovná osobnosť Božena Kováčová.

Srdečne jej želáme hojnosť Božieho požehnania, pokoj a radosť do ďalších dní jej života. Poprosili sme ju, aby čitateľom Rozsievača porozprávala niečo o sebe.

Keď spomínam na 93 rokov svojho života, zdá sa mi, že som prežila vzrušujúci román. Narodila som sa 26. marca 1919 v dedine Okoličné pri Lipt. Mikuláši pod malebnými Vysokými Tatrami. Prežila som pokojnú mladosť. Mala som možnosť študovať na obchodnej škole v Kežmarku a potom som pracovala v kancelárii továrne na výrobu a spracovanie kože v Lipt. Mikuláši.

V roku 1941 som sa zoznámila s Jánom Kováčom, veriacim mužom, a po dlhšom váhaní, lebo on bol baptistom a ja evanjeličkou, som sa 8. septembra 1943 zaňho vydala. V decembri 1944 sa nám narodila dcéra Ľubinka. Žiaľ, práve v tom čase zúrila strašná svetová vojna a manžel ako partizán sa skrýval v horách a dcérku si ani nevidel. Ľubinka ochorela, a keďže nebolo možné zavolať lekára, zakrátko umrela. Pre stálu streľbu sme mŕtve dieťatko celé dva mesiace nemohli pochovať. Viete si predstaviť moje pocity? V tomto období som prežívala veľké zúfalstvo, pretože som ešte nebola znovuzrodená. Moja hlboko veriaca testiná, ktorú som volala mamička a ktorá ma mala veľmi rada, dotvárala atmosféru v rodine svojím tichým, obetavým životom a láskavým prístupom ku každému. Prežila som s ňou krásny vzťah ako dcéra s matkou.

V roku 1947 som na prvej povojnovej baptistickej konferencii vo Vavrišove prežila hlboké obrátenie. Vtedy na výzvu brata kazateľa Říčařa vyšlo na pódium 41 mladých aj starších ľudí a medzi nimi som bola aj ja. To spôsobilo blaženú zmenu v mojom živote. V roku 1946 sa narodila dcéra Drahuška a v roku 1947 dcéra Miriam, ktorá, žiaľ, po ôsmich mesiacoch zomrela. V roku 1948 sa nám narodil dvaja chlapci – dvojčatá, Dušan a Janko. V tvrdých totalitných rokoch 1951 – 53 uväznili mnohých našich kazateľov a zavreli aj môjho manžela a brata Nahálku, ktorí mali na starosti výstavbu baptistickej zotavovne v Račkovej doline. Po dva a pol roku manžela z väzenia prepustili, žiaľ, s podlomeným zdravím, a preto po troch infarktoch ako 59-ročný odišiel k Pánovi. Zakrátko po jeho smrti jeho miesto vyplnil nový člen našej rodiny – Miluška, manželka syna Janka. Náš vzťah s Miluškou je doteraz veľmi srdečný a bezkonfliktný.

Žili sme v zbore v Lipt. Mikuláši, kde vyrastali aj naše deti. V čase tvrdej totality deti nemohli študovať, v dôsledku čoho syn Dušan využil v r. 1968 príležitosť ísť na zájazd do Ríma, odkiaľ sa nevrátil. Emigroval do USA, kde sa ho ujal bývalý kazateľ mikulášskeho zboru brat kazateľ Piroch. Odchod nášho syna Dušana mne ani manželovi nepridal na zdraví.

V roku 1987 mi po úraze operovali nohu, čím som sa stala čiastočne imobilnou, a tak ma dcéra Drahuška pozvala bývať k sebe do Košíc, kde žijem až doposiaľ. Dostala som sa tým do novej rodiny Božích detí, do košického zboru, kde ma s láskou prijali a nahradili mi môj milovaný mikulášsky zbor.

V októbri 2011 som si zlomila druhú nohu a musela som ísť na operáciu. Pred operáciou na operačnom sále som poprosila lekárov, či sa smiem pomodliť za úspešný priebeh operácie. Po modlitbe celý personál v miestnosti zvolal AMEN! Pán vypočul moju modlitbu, operácia prebehla úspešne a ja sa pomaly zotavujem a chodím pomocou barlí.

Som vďačná môjmu Pánovi a Spasiteľovi za všetky krásne a požehnané chvíle v mojom živote, ale aj za skúšky a problémy, ktorými ma vychovával. Teším sa, že aj v takomto vysokom veku mi zachoval čistú myseľ i pamäť a že môj život je šťastný, krásny, ba až blažený.

R. D.

MLÁDEŽNÍCKA KONFERENCIA 2012

Ľuboslava Kráľová

Mládežnícka konferencia roku 2012 niesla názov INDIVIDUALIZMUS

Na tejto konferencii, podobne ako po minulé roky, boli mládežníci ubytovaní v triedach Gymnázia Andreja Sládkoviča v Banskej Bystrici. Ubytovanie nebolo nijak honosné – spanie na tvrdej zemi často prinášalo bolesti chrbta, z ktorých sa však mladý človek veľmi rýchlo vyliečil. Nakoniec, bolo veľa takých, ktorí počas noci ani oka nezažmúrili. Okrem normálnych tried boli zriadené tzv. tiché izby, na ktorých sa mohli ubytovať ľudia, ktorí chceli od polnoci spať. Na ostatných izbách aj dlho do noci a niekedy aj celú noc prebiehali rozhovory a debaty.

Mládežníci, ktorí nechceli zostať na izbách, sa mohli odobrať do kaviarne, špeciálne zariadenej miestnosti, kde sa podávala káva, čaj, rôzne zákusky a ktorá bola jednou z najobľúbenejších miest, kde účastníci konferencie trávili čas.

Ďalšou miestnosťou, kde si mohol človek oddýchnuť, bol DEPO klub, v ktorom boli desiatky spoločenských hier. DEPO bývalo otvorené počas celej konferencie, okrem časov raňajok, obeda, večere a spoločných zhromaždení.

Šport a jedlo

Pre tých, ktorí boli stále nabití energiou alebo sa potrebovali odreagovať, boli pripravené športy. Na športy sa človek mohol zahlásiť už pri registrácii na internete, ale registrácia bola možná aj na mieste. Pre tých, ktorí sa nechceli zúčastniť turnajov, bola vyhradená polovica telocvične. Tam hrali väčšinou volejbal, niekedy aj celú noc. Medzi novozaradené športy patril šach a floorball.

Na raňajky, obedy a večere mladí chodili do jedálne, ktorá bola otvorená priemerne jeden a pol hodiny. Pre tých, ktorí boli hladní aj počas noci, či už zo športov alebo z dlhých rozhovorov, tu bol bufet, otvorený celý deň, alebo tzv. druhá večera, ktorá sa podávala vo forme bagety v bufete o 21.30.

Večerný program

Pri večerných spoločných zhromaždeniach a koncertoch nám slúžili spevom kresťanské hudobné skupiny Chvály BA, Hurbanovo Band, Košické chvály, Úzka cesta, Projekt 2012 MK a Country Band. Koncerty prebiehali na rôznych pódiách v rôznych časoch, takže si účastníci konferencie mohli vybrať to, čo sa im páčilo. Väčšina sa konala na hlavnom pódiu. Okrem hlavného pódia boli zriadené aj dve ďalšie pódiá: Pódium ART, na ktorom sa odohrávali rôzne koncerty (Country Band, Chvály BA,...), prednášky plné zaujímavostí, napr.: Populárne o Rómoch, taktiež vystúpenie Dariusa Kráľa - Kúzelník DARO, bábkové predstavenia či svedectvá.

Druhé pódium, s názvom Pódium

RÁCIO, bolo venované seminárom, panelovej diskusii alebo tanečno-dramatickým predstaveniam.

Čo je teda individualizmus?

Názov aj téma konferencie bol INDIVIDUALIZMUS. *Čo za IZMUS je INDIVIDUALIZMUS?* a *Individualistická identita?* boli témy, ktoré prednášal Pali Hanes. V týchto prednáškach nás uviedol do sveta individualizmu, vystríhal nás, ale zároveň hovoril, kde je individualizmus dobrý. *Individualizmus ako izolátor*, *Kresťanský paralyzátor – znehybnenie Kristovho tela* – toto boli témy, ktoré prednášal Peťo Orvoš, ako ho nazvali niektorí usporiadatelia konferencie – žiak Paliho Hanesa. Zameral sa na aplikovanie do života, kresťanské názory na svet a pravdy, ktoré viacerých účastníkov konferencie prinútili k zamysleniu. Vo svojej druhej prednáške *Kresťanský paralyzátor – znehybnenie Kristovho tela*, hovoril o nebezpečenstvách individualizmu pre cirkev. Ako sa viacej mladých z konferencie vyjadrilo: Prednáška Peťa Orvoša bola zrozumiteľnejšia a ľahšie aplikovateľná do života, avšak bez úvodných slov, rád a definícií Paliho Hanesa by sme ničomu nerozumeli.

Boh sa nás dotýkal

Z tém konferencie plynuli vždy nové a nové myšlienky a názory, ktoré sa človeka dotýkali. Pre tých, ktorí si chceli s niekým pohovoriť a ich priatelia či známi im poradiť nevedeli, bola zriadená miestnosť, v ktorej sa nachádzal TEAM PORADCOV. Tento tím pomáhal ľuďom v ich otázkach, alebo sa spolu s nimi modlil.

Pre mňa osobne bola konferencia veľkým požehnaním a povzbudením. Nielen, že som lepšie spoznala význam slova individualizmus, ale vďaka atmosfére, ktorú Pán pripravil pre všetkých účastníkov konferencie, som zistila, ako je Boh pri nás blízko. Spolu s mladými z celého Slovenska sa už teraz teším na budúcoročnú konferenciu a dúfam, že sa tam uvidíme.

Ohlasy
z Mládežníckej konferencie v Banskej Bystrici

Miriam: Môj celkový dojem z konferencie bol veľmi dobrý. Pre mňa osobne to bol veľmi povzbudivý čas a to či už pri chválach, alebo pri slove, ktoré bolo zrozumiteľné a oslovujúce. Organizátori vybrali veľmi dobrú a potrebnú tému. Pri počúvaní referátov som si uvedomila niekoľko vecí. Napríklad, že individualizmus v zbore nie je dobrý, ale aj keď slúžime v zbore spoločne v rôznych tímoch – spevokol, chvály, skupinky..., raz vo večnosti bude každý človek stáť pred Bohom sám, individuálne, ako jednotlivec.

Dávid: Tohtoročná mládežnícka konferencia mala dobrú hlavnú tému pre ľudí nášho veku, ale určite by bola užitočná a mala význam aj pre starších. Témou bol Individualizmus. Mňa osobne oslovila myšlienka, že napriek tomu, že sme boli stvorení ako indivíduá, nemáme žiť vo svojom vlastnom svete oddelení od ostatných a od Boha. Konferencia sa mi celkovo páčila – hlavný program, semináre, ale aj vedľajšie programy ako športy alebo miestnosti, napríklad D.E.P.O., kaviareň a iné. Naozaj bolo kde tráviť čas pri rozhovoroch, hrách a spoločných stretnutiach.

Filip: Keď si teraz s odstupom času spomeniem na MK2012, tak jedna z vecí, ktorá mi napadne ako prvá, je vďačnosť, že som tam smel byť a že som si mohol uvedomiť kopu vecí, s ktorými prichádzam denno-denne do kontaktu a ovplyvňujú môj život.

Priznávam, boli to najmä tie negatíva. Téma Individualizmus ma priviedla k zamýšľaniu sa nad mnohými oblasťami môjho života, či už je to služba v zbore alebo v mládeži, alebo rôzne iné veci, ktoré síce robím, ale možno nie vždy so správnym postojom srdca. Musel som si veľakrát sám v sebe zodpovedať otázku: „Čo to vlastne robím a prečo? Preto, že už som si na to zvykol, alebo že mi to tak prischlo?“ S takýmito otázkami asi každý občas bojuje. Aj ja sa pýtam: „Nie je to mnohokrát tak, že to dobré a správne konanie služby mi neraz uniká? Chcem spoločne so svojimi bratmi a sestrami vzdať Pánu Bohu chválu a vyvýšiť Jeho meno, alebo som tam preto, že: Pozri, Pane, ako Ti ja slúžim!?“

Počas konferencie niekoľkokrát zaznelo, aby sme mali zdravý individualizmus. Prenášajúci zdôrazňovali: „Pán Boh nás všetkých dal na zem s určitým zámerom a aj do zboru, v ktorom žiješ. Preto máš SPOLU budovať Jeho telo, aj keď sú možno veci, ktoré vieš vykonať iba ty, podeľ sa so svojimi blízkymi aj o úspechy, aj o zlyhania. Raduj sa s nimi a trúchli. Nie si tu sám.“ Spomeniem trošku aj ďalší program. Mohol som zažiť pár super rozhovorov, úžasný čas v DEPO-klube a aj na chválach. Za to všetko patrí jedno obrovské ďakujem nášmu nebeskému Ockovi.

Pavel, Košice: Tohtoročná konferencia? Smel som, a myslím, že môžem povedať aj smeli sme, tam prežiť požehnaný, účelne a užitočne využitý čas. Asi najviac som si cenil kázne, ktoré boli pravdivé a biblické (čo, žiaľ, nie je samozrejmosť), a tiež otvorenú a priateľskú atmosféru. Aj napriek mojej introvertnej povahe som mohol spoznať mnoho nových ľudí a skontaktovať sa s nimi, čo pre mňa tiež nie je samozrejmosťou. Veľkým plusom bolo tiež DEPO s kopou spoločenských hier a chutné jedlo. Mrzí ma však menej početná účasť mladých paradoxne z našich najväčších zborov.

USA: KONČÍ DOBA MEGA-SBORŮ?

TREND: Od sedmdesátých roků prožívaly velké sbory jako Willow-Creek svůj boom. Avšak nyní se vynořují různé problémy: nedostatek financí, změna vedení, změna obyvatelstva.

Jak vypadá budoucnost velkých sborů v USA, které jsou téměř výlučně evangelikální? Je nucený prodej zkrachované skleněné katedrály v Garden Grove (Kalifornie) první známkou toho, že doba mega-sborů s více jak 2 000 návštěvníky bohoslužeb skončila?

Pochybnost ohledně budoucnosti vyvěrá z následujících úvah: generace zakladatelů se blíží důchodovému věku a charismatičtí nástupci nejsou zatím ve výhledu. Kromě toho mají velké sbory nákladné budovy a intenzivní služební aparát, který vzhledem k finanční krizi je stále svízelnější financovat.

V USA neexistuje finanční daň. Sbory jsou z větší části odkázány na příspěvky členů, dary, sbírky. Některé z mega-sborů jako Willow Creek sbor v South Barrington u Chicaga nebo sbor Saddleback v Lake Forest (Kalifornie) se staly předlohou pro budování misijního sboru v Evropě.

Dluh 50mil. eur

Světovou pověst získala skleněná katedrála televizní bohoslužbou „Hodina moci“. Nejpozději do tří let se musí sbor přestěhovat z katedrály vybavené 10 000 skleněnými tabulemi do méně honosného prostředí. Sbor byl před padesáti pěti lety založen reformovaným farářem a televizním kazatelem Robertem H. Shullerem, který zvěstoval poselství tvárněné pozitivním myšlením. Mezitím sbor s 10 000 návštěvníky nahromadil dluh okolo padesáti mil. eur dle vlastních odhadů. Proto byl prodej nutný.

Týdně končí 50 sborů

V USA existuje asi 2 000 mega-sborů, tvárněných většinou evangelikálně. Téměř všechny vznikly během posledních čtyřiceti let.

V r. 1970 bylo teprve 10 velkých sborů.

„Ale celkově návštěvnost bohoslužeb tím nestoupla,“ píše Skye Jethani, vedoucí redaktor evangelikálního časopisu „Leadership“. Víceméně získávají mega-sbory návštěvníky z malých, které tak zanikají.

Jethani se obává, že podobně jako při finanční krizi v r. 2008 bublina boomu mega-sborů by mohla splasknout.

Rozhodujícím faktorem nejistoty je také následnictví charismatických vedoucích osobností. Většina dosáhne v 10-15 letech důchodového věku. Zakladatel Willow-Creek Bill Hybels má 60 roků: baptistický pastor Rick Warren ze sboru Saddleback má 57 roků.

USA: Za třicet let budou bílí občané v menšině

Jethani upozorňuje, že přechod k další generaci bývá často obtížný. Sbory, které moudře přechod nezvládly, prožily často úpadek. Velké sbory se tak musí vypořádat se stárnutím bílého obyvatelstva. Statistický úřad US předpovídá, že bílí, kteří tvoří většinu mega-sborů, stanou se v r. 2042 menšinou.

Tabulka:

(Jméno sboru / místo / počet návštěvníků nedělních bohoslužeb)

Lakewood Church / Houston
43 500 návštěvníků
North Point / Alpharetta
27 400 návštěvníků
Willow-Creek / South Barrington
24 400 návštěvníků
Saddleback Church / Lake Forest
22 000 návštěvníků

Idea 48 /2011
př. **E.T.**

CO JE VE STÁŘÍ DŮLEŽITÉ

Světoznámý evangelista Billy Graham, který se dožil vysokého věku, uveřejnil krátce před svými 93. narozeninami (7. listopadu 2011) svou třicátou knihu.

Pod titulem „Na cestě k domovu“ se v ní vypořádává baptistický pastor se smyslem stárnutí: „Po celý svůj dosavadní život jsem byl vyučován v tom, jak mám zemřít jako křesťan, ale nikdo mne neučil, jak žít v posledních letech života.“

Graham je přesvědčen, že když Bůh nechává někoho žít dlouho na této zemi, má k tomu důvod.

Je potřebné objevit tento smysl a podle něj zařídit svůj život. Nejde jen o život s obavami a přibývajícími omezeními, ale také o to být vnitřně silnějšími ve všech těžkostech.

To se děje tehdy, když člověk pěstuje víru v Ježíše Krista. Oživujícím prostředkem k posílení víry může být např. vzpomínka na Boží působení ve vlastním životě. Nejcennějším dědictvím pro děti a vnuky ať nejsou peníze, ale „charakter a víra“.

Co způsobuje Parkinsonova nemoc?

Graham trpí různými chorobami, mezi jinými také parkinsonem (tak jako zemřelý papež Jan Pavel II). Pro něho se stala slabost stáří – neschopnost dále pracovat – velkým břemenem. „Slabost a bolesti jsou stálými průvodci.“

Avšak člověk nemá věnovat mnoho času na to, aby přemýšlel o vlastní slabosti. Je potřebnější připomínat si Boží sílu. „On ví, že nás naše síly opouštějí.“

Moudrost Billy Grahama je také oceňována prezidentem USA Obamou. Navštívil ho v r. 2010.

Krom toho Graham radí zaměřit svůj pohled na věčnost. „Nejsme určeni jen pro tento svět, nýbrž pro nebe, náš konečný domov. Nebe je náš cíl a radostná naděje.“

Graham zvěstoval evangelium 210 miliónům lidí v 185 zemích.

Odhadem kázal Graham během více jak šedesáti roků 210 miliónům lidí ve 185 zemích. Od smrti své manželky Ruth 14. června 2007 žije v ústraní ve svém domě v Montreat. Dle údajů Grahamovy společnosti tráví mnoho času se svou velkou rodinou. Má tři dcery a dva syny, devatenáct vnuků a 28 pravnuků. Každý den studuje Bibli a čte noviny.

Idea 45/2011
Př. **E.T.**

Britský parlament bude rokovať o zmene definície manželstva

Manželstvo medzi homosexuálmi by znamenalo radikálny otras všeobecne prijímaného ľudského práva, – uviedol kardinál Keith O´Brien v komentári Konferencie biskupov Škótska, publikovanom v nedeľníku Sunday Telegraph.

Reagoval tak na návrh vlády zmeniť civilné zväzky na „skutočné a pravé manželstvá“, ktorý sa síce vzťahuje len na Anglicko a Wales, hlasovať však budú všetci westminsterskí poslanci vrátane škótskych.

Návrhom zavedenia homosexuálneho manželstva sa vláda začala zaoberať tento mesiac. Katolícka cirkev Anglicka, Walesu a Škótska tak vyzýva veriacich, aby podpísali petíciu v prospech tradičného manželstva, ktorú organizuje združenie „Koalícia za manželstvo“. Predseda Konferencie biskupov Škótska odsudzuje rozhodnutie vlády Davida Camerona a rovnako žiada „ochranu manželstva a nie jeho vyvracanie“.

Tento návrh je podľa kardinála „pokusom nanovo definovať manželstvo pre celú spoločnosť“, ktorý je slepou uličkou. Na rozhodnutie Cameronovej vlády reagoval na internetovej stránke Konferencie biskupov Anglicka a Walesu aj Mons. Peter Smith, southwarský arcibiskup a predseda oddelenia pre kresťanskú zodpovednosť. „Manželstvo je základnou sociálnou inštitúciou a štát ani cirkev nemá právo nanovo definovať jeho význam.“ Podľa neho „zmena nie je nutná, pretože zákon o civilných zväzkoch už garantuje občianske práva párom rovnakého pohlavia,“ a preto nie je žiaduce ani to, aby sa menil právny význam manželstva.

Spomínané rokovanie vlády znepokojuje mnoho ľudí v spoločnosti, ktorých biskupi povzbudzujú k tomu, aby sa na ňom zúčastnili a mohli tak predložiť svoje námietky.

www.krestandnes.cz

Rezoluce Evropského parlamentu napadá pojem rodiny

Evropský parlament přijal 13. března rezoluci o rovnosti žen a mužů (2011/2244 INI), ve které mimo jiné podává novou definici rodiny, když – v čl. 7 zmíněné rezoluce - „vyjadřuje politování nad tím, že některé členské státy přijaly restriktivní definici pojmu «rodina» s cílem upřít právní ochranu párům stejného pohlaví a jejich dětem“.

Není to poprvé, co Evropský parlament propaguje zásady, které odporují všeobecnému pojetí lidství a lidské rodiny. Zajímavé je však to, že tak činí pokaždé poněkud radikálněji.

V roce 1994 jeho poslanci nejprve vybídli Evropskou komisi, aby „umožnila rovnoprávnost homosexuálnímu soužití“. Když Nizozemsko zavedlo do své legislativy výraz „manželství“ i pro osoby téhož pohlaví, reagoval Evropský parlament roku 2002 rezolucí doporučující rozšířit toto pojetí na celou Evropu.

V roce 2004 pak direktivou o svobodném pohybu občanů EU navrhuje, aby byl také partner téhož pohlaví označován za rodinného příslušníka. Pokud jde o nejnovější posun v pojetí rodiny na půdě institucí EU, komentuje tuto situaci pro Vatikánský rozhlas politolog z Univerzitního institutu Sophia v Loppiano, prof. Antonio Maria Baggio:

„Myslím, že jde o pomýlený pohled založený na nedorozumění. Směšují se individuální práva, jejichž záruky je třeba, to znamená, že je třeba respektovat volbu jednotlivců, kteří se rozhodnou pro soužití s osobou téhož pohlaví, a nevystavovat je žádnému postihu. Jinou věcí je otázka manželství a rodiny. Žádné zákonodárné shromáždění nemůže rozhodnout o tom, co je manželství a co je rodina. Nejde přitom navíc o otázku víry, ale o realitu faktů, tzn. o antropologickou strukturu muže a ženy… V rezoluci je zřejmý ideologický záměr. Křesťanská kultura vždycky měla za to, že víra není nezbytná k uznání pravdy o člověku. Tu osvěcuje víra až dodatečně. Náš postoj obhajoby manželství je proto především výrazem občanského nasazení za uznání základního svazku založeného na vzájemné důvěře muže a ženy prožít společně celý život. To je základem soudržnosti celé společnosti a vychází to také z psychofyzické struktury osob. Jinak se dospěje k tomu, že individuální impuls, přání či požadavek může rozhodovat o tom, že lidská bytost je něčím jiným, než je ve skutečnosti. Křesťanská vize je vždycky realistická. Obhajoba manželství proto nezbytně plyne z věrnosti realitě.“

www.krestandnes.cz

Brno čte Bibli

Zveme vás i letos na akce v rámci Celonárodního čtení Bible, která probíhá v ulicích města Brna. Bible je uznávaným klenotem světového i českého písemnictví, z něhož vzešla nesčetná umělecká díla veliké hodnoty. Bible má také nesmírnou hodnotu historickou a je nejrozšířenější knihou na světě. Rozhodně nejde o propagaci žádné církve, ale jde o Knihu samotnou, jejíž nadčasové poselství chceme přiblížit naší současné společnosti. Jsme přesvědčeni, že Bible není pouze náboženskou příručkou pro věřící, ale knihou, která má co říci každému člověku v jeho každodenním praktickém životě.

Více na webu:
www.brnoctebibli.cz

2%

Venujte **2%** z vašich daní pre TWR media, podporíte **Rádio7.**

AJ VAŠOU ZÁSLUHOU BUDE NEMENNÉ BOŽIE SLOVO MENIŤ SRDCIA ĽUDÍ

NÁZOV: TWR media
SÍDLO: Banšelova 17, 821 04 Bratislava
PRÁVNA FORMA: občianske združenie
IČO: 12664936

Kontaktné údaje: www.radio7.sk; radio7@radio7.sk; tel.: 02/4341 1911; č. ú. 2629010483/1100

Počúvajte nás na satelite Astra 3B,
v Banskej Bystrici na 107,7 MHz,
v Novom Meste nad Váhom na 107,4 MHz
alebo online **www.radio7.sk**

Ďakujeme!

rádio 7

MISIJNÍ ODBOR KOSTNICKÉ JEDNOTY A OPERACE ESTER
srdečně zvou všecky křesťany na návštěvu do IZRAELE.

Jarní - únorové zájezdy se už s nadšením vrátily, můžete využít letního zájezdu od 19. do 29. července nebo podzimního od 21. do 30. října.
Poznáte nejen líbeznou zemi patriarchů a Pána Ježíše, ale setkáte se s obyvateli Židy a Araby a od našeho průvodce Fredi Winklera se dovíte nejen všecko, co Vás bude zajímat o Zemi, ale také s ním nahlédnete do prorockého Božího slova.
Plánujeme i další zajímavá setkání.
Bližší informace:
Ludmila Hallerová, Ve Vilách 7, 140 00 PRAHA 4 – Michle
tel.: 242 428 814; 774 572 671
email: hallerova@volny.cz

Nový muzikál - Zaslíbená země

Jedním z vrcholů Konference oboru sester, která se bude konat ve dnech 27. – 29. dubna 2012 v Bernolákově, má být i premiéra muzikálu „Zaslíbená země“. Proto jsme položili několik otázek tvůrci tohto díla, bratru Slávovi Kráľovi:

Kolikátý je to již muzikál z Tvé tvůrčí dílny, co bylo inspirací k jeho napsání?

Muzikál Zasľúbená zem je mojím piatym pôvodným muzikálom. Inšpirovali ma osudy izraelského národa a predivné Božie vedenie tohto ľudu. Pri živote Mojžiša som si uvedomil, že Boží „happy end“ môže byť niekedy úplne iný ako ten náš ľudský, a to je nádherný námet na muzikál.

Čím se liší tento muzikál od předešlých – v počtu účinkujících, v režii, dramaturgii, choreografii, scénografii apod.?

Snažím sa, aby každý z mojich muzikálov bol iný ako ten predchádzajúci. Muzikál Stratený syn bol inšpirovaný podobenstvom Pána Ježiša a bol evanjelizačný. Muzikál Zvieratká v lese bol napísaný pre deti a bol včlenený aj do vianočného posolstva. Hlavnú myšlienku k muzikálu Strom som čerpal z poviedky Bruna Ferrera a k napísaniu muzikálu V znamení vodnára ma vyprovokovala správa Slovenského rozhlasu, že niekto vypočítal, že naša zem onedlho vstúpi do súhvezdia Vodnára a to zmení celé ľudstvo k lepšiemu. Zaslúbená zem je muzikál o historickej udalosti, ako je zapísaná v biblických knihách Starého zákona. A predsa nechceme stvárňovať historický dokument, ale pohľad súčasného človeka na tieto udalosti. Účinkujúci a aj ich počty sa menia. Kto príde a chce s nami slúžiť, dostane svoj priestor. Aj choreografie sa menia. Režisérka Hanka Gallová je jediná osoba, ktorá pokorne, ochotne a vytrvalo so mnou vychádza na Božiu vinicu už druhé desaťročie.

Na konferenci sester v Bratislavě (Bernolákově) chystáte předpremiéru či premiéru? S jakým očekáváním?

Na konferencii našich sestier v Bernolákove chystáme premiéru. Nakoľko je to náš doteraz najväčší muzikál, budeme veľmi radi, keď sa nám ho podarí do tohto termínu úplne zvládnuť. To je teraz možno naše najväčšie očakávanie... Ja osobne by som bol veľmi rád, keby diváci pochopili to, čo chceme povedať. Chceli by sme, aby ľudia z muzikálu odchádzali s presvedčením, že ten Boh, ktorý verne viedol kedysi Izraelčanov, chce a dokáže verne viesť každého jedného z nás aj dnes. A bol by som rád, keby

si každý položil otázku, či smer jeho života je správny, čo od neho očakáva a kde je jeho zasľúbená zem.

Když se ještě ohlédnete zpět, který z muzikálů je zatím nejúspěšnější? S jakým počtem repríz?

Ak by sme hodnotili úspešnosť muzikálov podľa počtu repríz, tak najúspešnejším by bol určite Stratený syn. Dokonca jedni starší manželia, ktorí nevynechali žiadne bratislavské vystúpenie, keď sa dozvedeli, že som už začal rozmýšľať nad ďalším novým muzikálom, mi povedali, že už krajší aj tak nemôže byť. Mali sme celkom 36 vystúpení v Čechách i na Slovensku. Dúfam a pevne verím, že muzikál Zasľúbená zem, aj keď nie počtom repríz, ale svojou úspešnosťou, sa mu prinajmenšom priblíži.

Zaznamenali jste již také nějaké zcela mimořádné ohlasy na Vaše muzikály? Třeba ocenění odborníků i ze sekulární oblasti?

Keďže podľa štatistiky sa ku kresťanstvu hlási 80 % našich obyvateľov, ťažko sa dá získať ohlas niekoho zo sekulárnej oblasti. Pozvania sme dostávali hlavne od rôznych cirkevných zborov. Čo však mňa osobne príjemne prekvapilo, bolo pozvanie do domu kultúry v Pezinku, za ktorým nestál žiadny zbor. A moje prekvapenie sa znásobilo, keď nás po čase pozvali s tým istým muzikálom a na to isté miesto ešte raz. Rád spomínam aj na pozvanie, natočenie celého muzikálu, a potom aj jeho následné vysielanie televíziou Noe.

Dočkáme se toho, že jednou budete pozváni také na „prkna“ Národního divadla v Bratislavě či na jinou významnou scénu na Slovensku?

Priznám sa, že nezaťažujem svoju myseľ týmto smerom, ale keď už musím odpovedať, odpoviem známou vetou: „Nikdy nehovor nikdy!“

Stále ještě přetrvává nadšení mladých účinkujících pro tuto „muzikálovou“ službu?

Už som povedal, že účinkujúci sa stále menia. Musíme si uvedomiť, že ide o nadané deti, a to nielen po hudobnej stránke. Dnes sú otvorené hranice do štátov celého sveta a cestovanie je pre nich veľmi lákavé. Ale vždy prídu noví, krásni a úprimní nadšenci, ktorí túto štafetu služby a posolstva nádeje nesú ďalej. V našom kolektíve sú ľudia z rôznych zborov a cirkví. Mojou podmienkou je, aby to, čo budú spievať, bolo aj ich vyznaním. A potom, keď vidím nádherné vzťahy medzi nimi, teším sa z toho, lebo tomuto sa právom môže hovoriť ekuména v praxi.

A co Ty osobně? Jaké máš další plány? Budeš v této muzikálové formě i nadále pokračovat?

Keď sme skončili muzikál Stratený syn, bol som z neho taký unavený, že som ani nepripúšťal, že by som mal ešte niečo v tejto oblasti robiť. A predsa vznikli ešte štyri. Uvedomujem si, že roky pribúdajú stále rýchlejšie, ale pánom môjho života je Pán Boh. V jednej piesni v muzikáli Zasľúbená zem spievame, že niet lepšej cesty, ako Mu byť poslušný. V tej piesni sa aj spieva, že keď Pán Boh chce, aby si šiel, tak kráčaj, a keď žiada, aby si stál, tak stoj. A to je aj mojím životným krédom. Možno na záver by som chcel požiadať čitateľov Rozsievača, aby sa modlili za túto prácu. Človek, ktorý nepracoval v podobnej oblasti, nemusí ani tušiť, koľko náročnej a rôznorodej práce sa za touto službou ukrýva.

Nedávno sa ma pýtala jedna sestra, či je zriadený nejaký muzikálový účet, lebo chce aspoň takto podporiť našu prácu. Aj keď náš zbor v Bratislave na Palisádach nás zastrešuje, táto služba finančne prevyšuje možnosti jedného zboru. Nepýtam peniaze, ale tí, ktorí sa chcú podieľať na našich výdavkoch, môžu poslať svoj finančný dar v akejkoľvek výške na účet 177086516/0900 a variabilný symbol 1999.

Rozmlouval **J. Titěra**

Zachránený námorník

(Z materiálov Detskej misie upravila Miriam Kešjarová)

Karol vyrastal v Írsku. Jeho rodičia milovali Boha a ešte v detstve ho naučili pieseň, v ktorej sa spievalo: „Viem, že ma Ježiš miluje, veď Biblia mi to oznamuje...“ Napriek snahe rodičov z Karola vyrástol vzdorovitý chlapec, ktorý ušiel z domu a stal sa námorníkom. Dlhé roky sa plavil po oceánoch a žil veľmi zlým životom. Opíjal sa, často sa bil a veľmi škaredo nadával a klial. Jeho rodičia nemali ani potuchy o tom, v ktorej časti sveta sa ich syn nachádza. Vo vnútri sa však Karol cítil veľmi osamelý.

Jedného dňa si pomyslel: „Môj život nestojí za nič. Skočím z lode do mora a utopím sa. Nikoho aj tak nezaujíma, či žijem alebo nie, a nikto ma nemá rád.“ Pán Boh mu však v tejto kritickej situácii pripomenul slová piesne, ktoré si spieval ako malé dieťa: „Viem, že ma Ježiš miluje, veď Biblia mi to oznamuje...“ Sám seba sa pýtal: „Naozaj môže Ježiš milovať takého človeka, ako som ja? Je to vôbec možné? Zoženiem si Bibliu a presvedčím sa, či je to pravda.“ Karol sa rozhodol, že zájde za kapitánom lode a opýta sa ho, či je na palube Biblia. Našla sa a Karol ju začal čítať. Dočítal sa v nej, že ho Boh miluje aj napriek všetkým zlým veciam, ktoré vykonal. „Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal...“ (Ján 3, 16)

Pán Boh miloval Karola a každého človeka na tomto svete tak veľmi, že obetoval svojho Syna Ježiša, aby zomrel na kríži za naše hriechy. Karol sa veľmi tešil Dobrej správe o Ježišovom zmŕtvychvstaní. Pán Boh urobil veľký zázrak a priviedol svojho Syna naspäť do života. Karol si vo svojej kajute kľakol na kolená a prosil Boha o odpustenie svojich hriechov a o to, aby ho prijal do svojej rodiny. Teraz vedel, že je Pán Ježiš na jeho strane a vo všetkom, čo urobí a kam pôjde, mu bude pomáhať. Z prvého prístavu, v ktorom loď zakotvila, poslal svojim rodičom do Írska správu o tom, kde sa nachádza. Oznámil im, že sa stal Božím dieťaťom. Predstav si, ako sa jeho rodičia potešili, keď sa dozvedeli správy o svojom stratenom synovi. Onedlho Karol opustil svoju prácu na lodi a prihlásil sa do biblickej školy, kde sa pripravoval na službu kazateľa. Chcel ľuďom zvestovať Božie slovo. Po niekoľkých rokoch sa stal kňazom. S radosťou rozprával ľuďom o tom, ako Pán Boh zmenil jeho život.

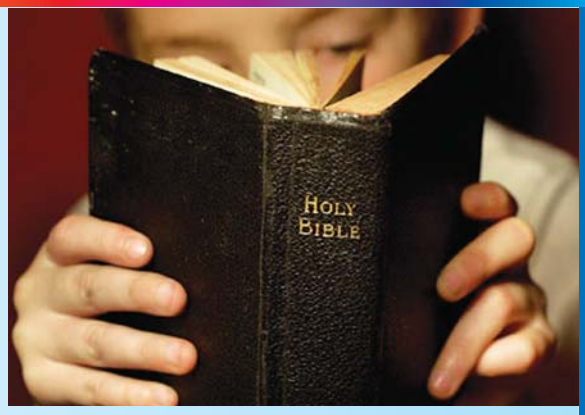

Vyfarbite si jarný kvet...

Čistý v špinavom svete

Jedného dňa sa istá žena prechádzala okolo veľkého mesta. Zrazu zbadala obrovské smetisko. Haldy špiny a odpadkov sa týčili do výšky. Všimla si opotrebované staré pneumatiky, šaty, rozkladajúce sa jedlo a iný, nepríjemne páchnuci odpad. Uprostred smetiska objavila niečo, čo okamžite pritiahlo jej pozornosť. Prišla bližšie a uvidela nádherný biely kvietok. Povedala si: „Aké nevšedné prekvapenie nájsť taký čistý kvietok medzi toľkou špinou a odpadom! Rada by som bola ako tento kvietok. V tomto svete, ktorý je plný špinavých, rozkladajúcich sa vecí, bezcitnosti, sebectva a nenávisti, chcem ostať čistou a žiarivou.“

Cítiš sa niekedy podobne? Vidíš okolo seba veľa „špinavých“ vecí a chceš ostať čistým? Chlapci a dievčatá, muži a ženy robia veľmi veľa zlých vecí. Tieto „špinavé“ veci sa nepáčia Bohu, ktorý je čistý a svätý. Nenávidí všetky veci, ktoré sú v rozpore s Jeho vôľou a prikázaniami.

Ak však dôveruješ Pánovi Ježišovi ako svojmu Spasiteľovi, On ti pomôže prežiť život v čistote a dá ti silu, aby si Mu verne slúžil. Staneš sa tak dobrým príkladom vo svojej rodine i v škole.

Vím, že Vykupitel můj živ jest

**Vím, že jsi živ, a kořím se Ti v prachu,
vím, že jsi živ, bych věčně mohla žít,
vím, že jsi živ, a srdce nezná strachu, -
byť stínem smrti bylo mu i jít.**

**Vím, že jsi živ, by umřít mohlo ve mně
mé staré „já“, jež nechtělo se vzdát,
to z mého „já“, co vzešlo z této země
a co´s mi přišel pomoc´ pochovat...**

**Vím, že jsi živ, vždyť v srdce žiješ chrámě,
vím, že jsi živ, vždyť slýchávám Tvůj hlas,
Tvé objímá mne často něžné rámě,
Tvá ruka slzy stírá z mojich řas...**

**Vím, že jsi živ, že vítězství Tvé jisté,
že nekryje Tě v sobě tmavý hrob.
Vím, že jsi živ, a k Tobě, živý Kriste,
dnes volám: „Rosou k životu nás skrop!“**

Marie Rafajová

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne ďakujeme. Ich autormi sú: www.christianphotos.net, BigPhoto a archív redakcie.